

■ 27 Kasım
2015 Cuma
■ Sayı: 9
■ 3 TL

HAFTALIK
SİYASİ DERGİ

**BOYUN
EĞME**

Bağımlılıktan da öte: Enerji krizi ve Rusya

Türkiye'nin Rusya'ya olan enerji bağımlılığının kısa dönemde değişmesi beklenmediği gibi daha da artması gündemde. Güç ilişkilerinin ve kaynak dağılımının asimetrisi düşünüldüğünde Türkiye'nin ancak kısıtlı bir pazarlık gücü var.

HÂLÂ ŞUURSUZ!

MASADA KAYIP, SAHADA PROVOKASYON | '657' MASALLARI... BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ | DİKTATÖR
EN GÜÇLÜ OLDUĞUNU HİSSETTİĞİ ANDA... | SIRA ARKADAŞLARI KOMÜNİST PARTİ'YE ÖRGÜTLENİYOR

MİLLİ ÇIKAR EMPERYALİZME ÇIKAR

Suriye'nin düşürdüğü Türk jeti olayında bazı "muhalif"lerin tavrı hatırlanacaktır. Sözcü gazetesi "doğru ya da yanlış benim ülkem" tavrının çok ötesine geçip, işi savaş naraları atmaya kadar vardırmıştı.

Bu sefer, ilk gün tepkilerinde, iktidarın basında elde ettiği hâkimiyet ve düzen muhalefetinin pejmürdeliği görüntüyü fazlaca belirledi. Gazete manşetleri hükümetin korkak yalanının utanmaz tıpkıbasımlarıyla doluydu. AKP'den gelen açıklamalardaki tutarsızlıklara işaret eden, ülkenin nasıl bir kumara sürüldüğünü ortaya koyan yaklaşımlar yine çokça ortaya çıktı.

"Millici" güçlerin bu sefer "icabında Erdoğan'ın da askerleri oluruz" hattını benimsememelerinin çeşitli nedenleri olabilir. Belli ki, nedenler arasında bu sefer "büyük güçler" in pek de arkamızda olmadığı hissi var. Erdoğan'ın bizzat NATO ve ABD tarafından tuzağa düşürüldüğünü düşünenler de var. Öte yandan soldaki millici güçlerden değilse bile AKP'nin yeni "kanlısı" cemaat cenahından Erdoğan'ı destekleyen tavır ve görüşler ortaya çıkabildi.

Bunlardan birisi "Erdoğan'ın ABD'den yeni bir ihale almış olabileceğine" işaret ederek "inşallah başarı ile sonuçlanır" diyordu. Büyük olasılıkla hevesleri kursaklarında kalacak. Ortada alınmış bir ihaleden ziyade bir hesapsızlık olduğunu gösteren çok şey var.

Düzenin sahiplerinin, burjuva siyasetçilerinin "milli çıkar" düsturu ile hareket etmesi maddenin doğasına uygundur.

Sınıf siyaseti için bunun bir tuzak olduğu, yurtseverlikle "milli çıkar"ın eşlenebilir olmadığı açıktır.

İşçi sınıfının, memleketin gerçek sahiplerinin ülkelerine, yurtlarına sahip çıkması başka bir şeydir, sermaye sınıfının uluslararası oyunlarında amigoluk yapmak başka.

Sömürücü sınıfla kavgamız varsa, iktidar mücadelemiz her şeyden önce ülkeyi onun elinden kurtarmakla ilgiliyse zaten başka türlü olamaz.

Ve ötesi de var.

Sermaye sınıfımız, kendi çıkarlarıyla emperyalist çıkarları birleştirmiştir.

Patronların "milli çıkar" dedikleri şey, bu yüzden artık taşeronluk bedelinden ibarettir.

Ve tam da "milli çıkar"dan söz edilen yerde kaçınılmaz olarak emperyalistlerin arkadan iteklediği maceralar vardır.

AKP gericiliğinin bölgesel maceralarına ilişkin tavrımız en başından beri değişmedi.

Irak işgaline ortak olmaya kalktıklarında da, İsrail'le kayıççı kavgasına tutuşup, Filistin kartına sahip olmaya kalktıklarında da, Suriye'de kanlı oyunu başlattıklarında da aynı şekilde durduk.

Emperyalizmin taşeronluğunun ülkemize sadece düşman kazandıracığını, başka halkların yurduna göz dikenlerin sonunda belayı kendi yurtlarında bulacaklarını söyledik.

Sadece bu değil.

Emekçi halkın çıkan "milli" değil, sınıfsaldır. İşçiler patronların din iman ya da vatan millet diyerek girdikleri maceraların sadece onların cebini doldurmak için olduğunu bilmek zorundadır. İşçi sınıfının devrimci partisi olarak işte bu bilinci örgütledik.

Bu düzenin egemenlerini de, siyasetçilerini de yalnız bırakmak, belalarını bildikleri gibi bulduklarında halkı vatan millet aşkına yardıma çağırılmalarına kulak asmamak en doğrusudur.

Bu doğru milliyetinden bağımsız olarak tüm emekçi halkımızın doğrusudur.

 KOMÜNİST PARTİ

Masada kayıp, sahada provokasyon

TÜRKİYE'NİN RUSYA'YA AIT UÇAĞI DÜŞÜRMEŞİ, ESAD'IN GİDİŞİNİ YAKINLAŞTIRMADIĞI GİBİ, DÜNYA "BAYIRBUCAK TÜRKMENLERİ HASSASİYETİ"NE DE İNANMADI VE BEKLENEN DESTEK AÇIKLAMALARI GELMEDİ. TÜRKİYE'NİN PROVOKASYON HAMLESİNİN TERS TEPMESİ MUHTEMEL.

G-20 zirvesi ve Viyana görüşmelerine büyük umutla giren Türkiye, ikisinden de istediğini alamadan çıktı. Suriye Cumhurbaşkanı Beşar Esad'ın olmadığı bir çözümden yana olan Türkiye, iki görüşmeye de bu umutla gitmişti. Ancak planlanan geçiş hükümetinde Esad hükümetinin büyük bir rol oynayacağı ortaya çıktı. Bunun yanı sıra Paris saldırıları ile birlikte oluşan statükoda Batı liderleri de Esad'ın gitmesi konusunda geri adım atmaya kısmen razı olarak önceliklerini Suriye'deki cihatçı yapılanmalarla mücadeleyle çevirdi. Bu konudaki samimiyet sorgulanabilir olmakla birlikte, ABD koalisyonu ve Rusya arasında Suriye konusunda işbirliği yapılabilmesi gerçek bir ihtimal haline geldi. İran ve Rusya'nın görüşülebilir ve birlikte çalışılabilir aktörler olarak kabul edildiği statükonun kaybeden tarafı ise Türkiye olacaktır.

Önceki hava sahası ihlallerinde NATO tarafından saldırıya teşvik edilen, ancak Rusya ile açık olarak karşı karşıya gelmek istemeyen Türkiye, yalnızca Ekim ayının ortasında sınırın 3 kilometre içerisine giren bir "hava aracı" nı düşürebilmişti. Düşürülen hava aracının Suriye'ye ait olduğu düşünülürken, "üç kez ikaz edilen" bu aracın "oyuncak" boyutunda bir insansız hava

aracı olduğu ortaya çıkmış, yapılan açıklamalar alay konusu olmuştu. Ancak bundan bir ay sonra beklenmedik denebilecek bir biçimde, Rusya'ya ait bir uçak düşürüldü. Uçağın düşürülmesinde NATO'nun gerçek payı bilinmezken, kimileri NATO'nun saldırıyı teşvik ettiğini, kimileri ise Türkiye'nin inisiyatif olarak saldırıyı başlattığını öne sürdü. NATO'nun teşvik ettiğini öne sürenler, saldırının ardından Türkiye'nin NATO'ya daha da muhtaç hale geldiğine işaret ederken, NATO'dan habersiz bir saldırı olduğunu düşünülürse saldırının Türkiye'nin sıkışmışlığı sebebiyle olduğunu iddia ediyor. Örneğin, Fox News'e konuşan eski ABD Hava Kuvvetleri Generali Thomas McInerney, saldırı sayesinde Türkiye'nin NATO ve Rusya arasında Suriye konusunda olası işbirliğini güçleştirdiğini ve bu işbirliğinin Esad'ın desteklenmesini kapsayacağı için Türkiye tarafından istenmediğini belirtti.

Hangi tarafın haklı olduğundan bağımsız olarak, Rusya'nın uçağın düşürülmesine verdiği yanıt, Türkiye'yi IŞİD'i ve diğer cihatçı örgütleri desteklemekle suçlamak ve saldırının sebebini de bu destek olarak göstermek oldu. Şurası açık ki, G-20 ve Viyana'da masada kaybettiğini provokasyonla arayan Türkiye'ye, Rusya bu konuda fırsat vermeyecek gibi görünüyor. Türki-

ye'ye yanıt vereceğini açıklayan Rusya'nın, "turist göndermemek", veya "önemli ortak projeleri iptal etmek" gibi adımların yanı sıra Türkiye'nin Suriye politikasının önünü kesmeyi sürdürmesi olası.

Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın "hadiseyi tırmandırmak gibi bir niyetimiz yok" ve "hesaba çekilmeden kendimizi hesaba çekmeliyiz" demesi de hesap hatasının boyutunu gösteriyor. Erdoğan'ın uçağın Rusya'nın olduğunun, uçak vurulurken bilinmediğinde ısrar etmesi ve Reuters'a isimsiz konuşan bir ABD yetkilisinin uçağın Türkiye değil Suriye hava sahasında düşürüldüğünü söylemesi ise ayrı bir tartışma konusu. Fakat ABD ve Avrupa Birliği'nden gelen açıklamalar, iki tarafın da Türkiye'nin arkasında durmaya niyetli olmadığını gösteriyor.

Türkiye'nin Rusya'ya ait uçağı düşürmesi, Esad'ın gidişini yakınlaştırmamış, dünya "Bayırbucak Türkmenleri hassasiyeti"ne inanmamış ve beklenen destek açıklamaları gelmemişken, Türkiye'nin provokasyon hamlesinin boşa düştüğü, hatta ters teptiği ve Türkiye'yi daha da zora soktuğu söylenebilir. Bu durumda Erdoğan'ın, uçağın düşürülmesini alkışlayanlara verdiği tepki de anlaşılabilir: "Mesele bir alkış meselesi değil."

**CUMHURBAŞKANI
TAYYİP
ERDOĞAN'IN
"HADİSEYİ
TIRMANDIRMAK
GİBİ BİR NİYETİMİZ
YOK" VE "HESABA
ÇEKİLMEYEN
KENDİMİZİ HESABA
ÇEKMEYİZ"
DEMESİ DE HESAP
HATASININ
BOYUTUNU
GÖSTERİYOR.**

Uçak krizinin ardından: Şimdi ne olacak?

AVRUPA'NIN GÖBEĞİNDE VE TÜRKİYE'DE AKITILAN OLUK OLUK KAN, NATO MÜTTEFLERİNİN HİZALANMASINA SEBEP OLURKEN, ABD UÇAK PROVOKASYONUNU RUSYA'YA KARŞI KULLANMAYA "İŞİD'E ODAKLAN" MESAJI VERMEYE ÇALIŞIYOR. RUSYA'NIN TAVRI İSE SURİYE'DEKİ BİLEK GÜREŞİNİN DEVAM EDECEĞİNİ GÖSTERİYOR.

Türkiye'nin Rusya'ya ait Su-24 savaş uçağını "sınır ihlali" gerekçesiyle Lazkiye'de düşürmesinin yankıları devam ediyor.

Meselenin "teknik" kısmı önemsiz sayılmamalı. Genelkurmay ve Cumhurbaşkanlığı tarafından yapılan ilk açıklamalar, yapılan düzeltmeler, yayımlanan "iz analizi" ve AKP cenahından gelen tüm açıklamalar, ortada en azından bir sorumsuzluk olduğunu düşündürüyor. Rusya'ya göre uçağın Türk hava sahasını ihlal etmediği, Su-24'ün it dalaşı değil, bombardıman uçağı olmasına rağmen F-16 ile vurulmuş olması ve bir dizi başka gerçek, AKP ve TSK'nın tehlikeli bir oyuna kalkıştığını gösteriyor.

Bu meseleyle bağlantılı bir diğer durum, Türkiye'nin Lazkiye'deki cihatçı çetelere verdiği açık destek. Bölgede yalnızca ÖSO bağlantılı gruplar var, El Kaide'nin Suriye kolu Nusra Cephesi bulunmuyor. Örneğin Faslı cihatçıların kurduğu Şam el-İslam Hareketi, El Kaide bağlantılı Ahrar'uş Şam, Çeçen Müslim Şişani'nin komuta ettiği Cund'uş Şam gibi örgütler de, "Bayırbucak Türkmenleri" denilerek sevimlileştirilen MİT bağlantılı grupların yanında savaşıyor. Rusya açısından, çok sayıda Rus vatandaşının da bulunduğu Lazkiye operasyonu, bir tür "önleyici savaş" anlamına da geliyor.

Uçağın düşürülmesinin ardından Moskova'dan gelen "Türkiye terörle mücadeleye engel oluyor" sözlerinin bir de böyle bir tarafı bulunuyor.

Teknik olarak Türkiye'nin "sınır ihlali" tezinin yavaşça geri çekildiği, Rusya'nın bu konuda elinin daha güçlü olduğu ve AKP hükümetinin kendi tezini NATO'ya bile ikna etmekte güçlük çektiği, olaydan hemen sonra tartışılmaya başlandı. Eğer bütün bunlar doğruysa, Türkiye'nin hangi cesaretle böyle bir provokasyona kalkıştığı sorulmalıdır. Bu da bizi işin siyasi boyutuna getiriyor.

Söylenmesi gereken birinci nokta, Türkiye'nin 5 yıllık uçuşa yasak bölge-tampon bölge hayalinin bir kez daha toprağa gömülmüş olduğudur. Suriye'nin Türk uçağını düşürmesinin ardından ilan edilen angajman kuralları çerçevesinde, zaten Suriye uçaklarının ve ordusunun Türkiye sınırında operasyon yapma kabiliyeti elinden alınmıştı. Rusya'nın Suriye sahasına inmesiyle birlikte, bu angajman kurallarının işe yararlığı sorgulanmaya başlamıştı. Aşağıda buna da geleceğiz; ama uçak vakasından sonra, Rusya'nın, özellikle Lazkiye-İdlib hattındaki sınır bölgesini Türkiye'ye "uçuşa yasak bölge" ilan ettiğini söyleyebiliriz. Buna bazı başka askeri tehditleri de ek-

yince (S-300'ler ve Suriye'ye yerleştirileceği söylenen S-400'ler, uçakları "kör eden" Kraşua sistemleri vs.) Ankara'nın Suriye'de askeri bir maceraya kalkışmasının artık daha zor olduğu iddia edilebilir.

İkincisi ve daha önemlisi, NATO kampının takındığı tavır. ABD olaydan hemen sonra iki şey yaparak her zamanki pragmatizmiyle hareket etti: a) Bu mesele bizle alakalı değil, Türkiye ve Rusya arasındaki bir mevzu; b) Türkiye'nin kendini savunmaya hakkı var ancak gerginlik tirmanmamalı. İlk şıkka ilişkin, Rusya'da gelen tepkiler de, Türkiye ile müttefiki NATO'yu birbirinden ayırıp Ankara'yı yalnız bırakmaya çalışmak oldu. Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov, Türkiye'nin kanıtlar konusunda NATO'yu ikna edemediğini söylemesi, Putin'inse "Türkiye ne istiyor? NATO'yu İŞİD'in hizmetine sunmayı mı" diye sorması bu kanyı güçlendirir nitelikte. ABD ve NATO, Rusya'ya "seni vurabiliriz" derken, bir taraftan da Türkiye'ye "seni Rusya ile baş başa bırakabiliriz" mesajı verdi.

TAM BOY TESLİMİYET

Burada, son 5 aylık sürece bütün olarak bakmak gerekiyor. Hatırlanacaktır, Rus

uçaklarının Türk hava sahasını ihlal etmesi tartışmaları bir süre önce gündeme geldiğinde, Türk Genelkurmayı Rusya'nın bazı ihlallerini gizlemiş, ancak bunlar NATO tarafından açıklanmıştı. ABD, Rusya ile Suriye'de doğrudan karşı karşıya gelmeyi istemiyor, ancak bazı uyarılarda da bulunmak istiyordu. "Mayın eşekliği"

ise bizim hükümete nasip olmuştu. Sürecin tamamı, buna PKK'ye yönelik operasyonlar da dahil, tam olarak şuna hizmet etti: AKP ve Erdoğan, bir yandan "içeride bizden daha iyisi yok" mesajını verirken, diğer yandan içeride ve bölgede kendi iplerini ABD'ye teslim etmeye daha istekli oldu. Bir yandan Kürtlere vururken, "süreç" ve "müzakere" dış müdahaleye tamamen açık hale getirildi; öte yandan Suriye'de Esad'ı devirme histerisi ABD'ye muhtaçlığı artırdı. AKP açısından içerideki kanlı zaferin bedeli, tam anlamıyla ABD'nin oyuncağı haline gelmek oldu.

Avrupa'nın göbeğinde ve Türkiye'de akıtılan oluk oluk kan, NATO müttefiklerinin hizalanmasına sebep olurken, ABD son uçak provokasyonunu da Rusya'ya karşı kullanmaya "İŞİD'e odaklan" mesajı vermeye çalışmaktadır.

Ancak Rusya'nın yüksek perde çıkışları bilek güreşinin daha uzun süre devam edeceğini gösteriyor.

■ Erman Çete

AKP'nin 'Türkmen' kardeşlerinin Lazkiye'deki Alevi katliamı

4 Ağustos 2013 tarihinde, AKP'nin "kardeşleri" Lazkiye kırsalına büyük bir saldırı düzenlemişti.

Alevi köylerini hedef alan saldırıya katılanlar arasında kimler yoktu ki: İŞİD, Nusra Cephesi, ÖSO'ya bağlı gruplar, "Türkmen" kardeşler..

Guardian o dönem Alevi köylerini kurtarma operasyonuna katılan askerlerle görüşmüştü. Anlatılanlar korkunçtu. Muhaliflerin telsizlerini dinleyebildiğini söyleyen bir asker, bir muhalifin başka bir muhalife, "bunu öldür, ama bunu öldürme" dediğini, bir muhalifin, "kızları ne yapayım" diye sorduğunu, bir başka muhalifin ise, "onları almak için bir kamyon gönderiyorum" cevabını verdiğini aktarıyordu. Asker kadınların çoğunun götürüldüğünü ve tecavüz edildiğini, bir daha da kimsenin onlardan haber alamadığını söylüyordu.

Yerel savunma komitelerinden 32 yaşındaki Şadi ise korkunç iddialar ortaya atıyordu. Ordunun karşı saldırısı sırasında hafif yaralanan Şadi, Baluta Köyü'ne girdikleri zaman, bir bebeğin başının ağaca asılı olduğunu görmüş. Şadi ayrıca, bir kadının vücudunun kafasından ayaklarına kadar ikiye bölündüğüne, her parçanın ayrı bir elma ağacına asıldığına şahitlik etmiş. Şadi bunları görünce, "vahşi şeyler yapma isteği duyduğunu" itiraf ediyordu.

Düzenli ordudan Ali de, Baluta'daki ağaca asılı bebek kafasını doğruluyordu. Ali, 140 kişinin gömüldüğü iki tane toplu mezar bulduklarını, buradaki cesetlerin kurşunla değil, gırtlakları parçalanarak öldürülmüş olduklarını belirtiyordu.

Ve Guardian, tüm bu vahşetin, Türkiye tarafından silahlandırılan ve finanse edilen çeteler tarafından gerçekleştirildiğini vurguluyordu..

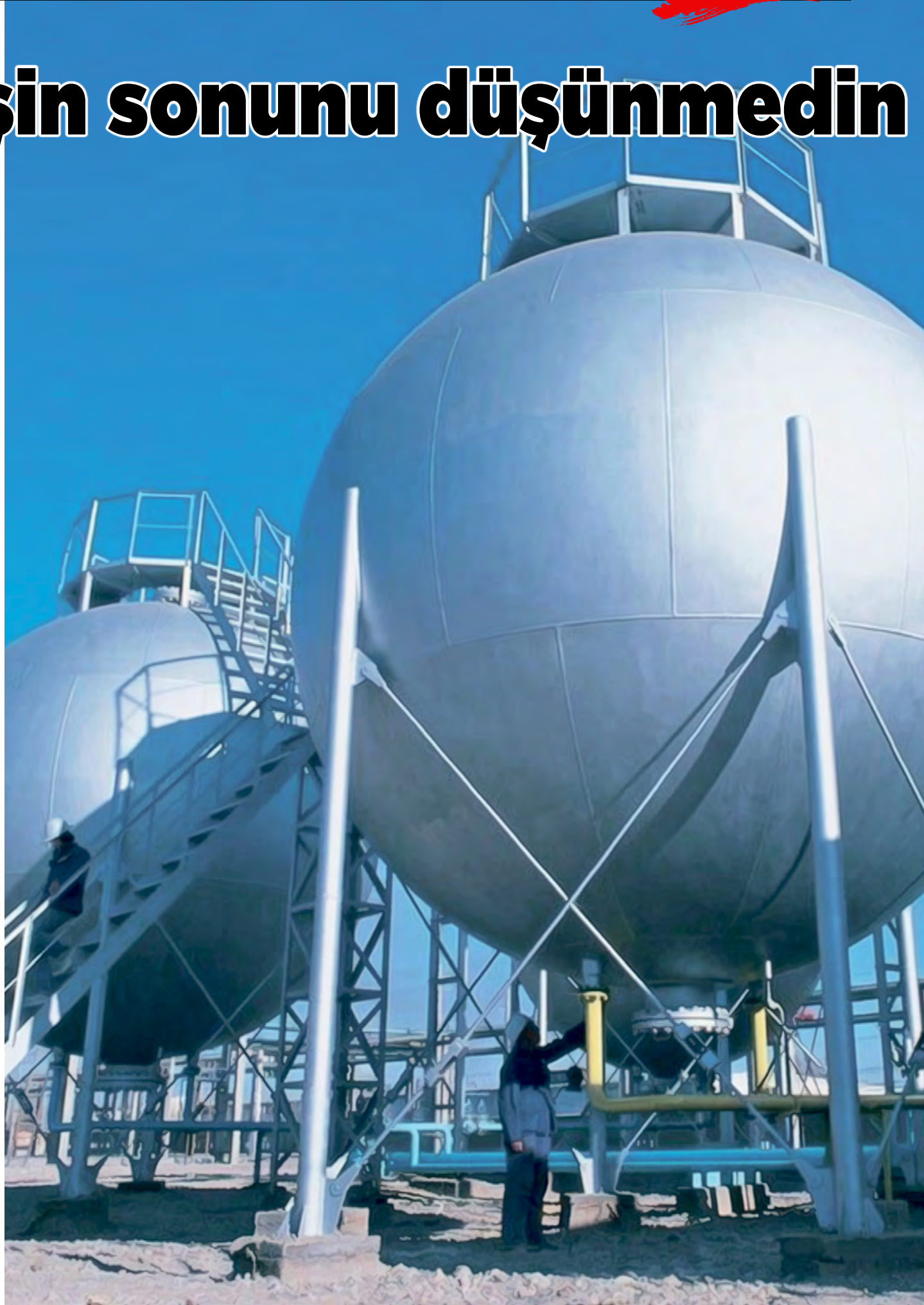
Sen bu işin sonunu düşünmedin

TÜRKİYE'NİN RUSYA'YA OLAN ENERJİ BAĞIMLILIĞININ KISA DÖNEMDE DEĞİŞMESİ BEKLENMEDİĞİ GİBİ AKKUYU NÜKLEER SANTRAL PROJESİ VE AVRUPA'YA DOĞALGAZ TEMİNİNİ İÇEREN TÜRK AKIMI GİBİ PROJELERLE DAHA DA AĞIRLIK KAZANMASI GÜNDEME GELİYOR. BU BAĞLAMDA, TÜRKİYE'NİN RUSYA İÇİN ÖNEMLİ BİR PAZAR VE PARTNER OLMASI GÜÇ İLİŞKİLERİNİN VE KAYNAK DAĞILIMININ ASİMETRİSİ DÜŞÜNÜLDÜĞÜNDE TÜRKİYE'YE ANCAK KISITLI BİR PAZARLIK GÜCÜ SAĞLIYOR.

Türkiye'nin Suriye politikası üzerinden Rusya ile yaşanan gerginlikler Türkiye'nin ithal enerji bağımlılığını ve bu bağımlılık üzerinden dış politikadaki kırılma noktalarını yeniden gündeme getirdi.

Türkiye'nin çevresinde yer alan enerji zengini bölgelerde ve enerjinin geçiş yolları üzerinde sürmekte olan savaşlar genellikle "petrol savaşları" olarak nitelenir. Oysa petrol karmaşık boyutlara varmış enerji bağımlılığının yalnız bir boyutu ve günümüz koşullarında belki başa çıkılması en az sorunlu olanı. Her şeyden önce tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de petrolün ulaştırma dışındaki alanlarda kullanımı giderek azalıyor ve petrol sıradan bir meta haline geliyor. Petrolde büyük ek maliyetlere katlanmadan alımı farklı ülkelere kaydırma olanağı var. Ancak doğalgazda hem seçenekler daha kısıtlı, hem de doğalgaz ticaretinde uzun vadeli alım sözleşmelerinin yaygın olması nedeniyle kısa dönemde alternatif tedarikçilere yönelmek güç ve maliyetli.

Petrolde farklı olarak doğalgazın gerek boru hattıyla, gerek sıvılaştırılarak taşınması önemli altyapı yatırımları gerektiriyor. Ayrıca konvansiyonel doğalgaz kaynaklarının coğrafi dağılımı çok dengesiz. Dünyadaki toplam rezervlerin yaklaşık yüzde 55'i Rusya, İran ve Katar'da bulunuyor. Dolayısıyla doğalgaz ticareti devletlerarası anlaşmaları da kapsayan uzun dönem plan-

lamalar çerçevesinde yapılabilir.

Türkiye'nin mevcut doğalgaz tedariki incelendiğinde ithalatın yalnız yüzde 3'ünün spot olarak yapıldığı, tamamına yakınının uzun vadeli anlaşmalarla Rusya (%55), İran (%18), Azerbaycan (%13), Cezayir (%8) ve Nijerya'dan (%3) geldiği görülüyor. Rusya ve İran'dan yapılan ihracatın yerine geçebileceği öne sürülen

alternatiflerle ilgili ciddi belirsizlik ve sorunlar var.

ALTERNATİFLER VE AÇMAZLAR

Bir süredir Irak doğalgazı Türkiye için en uygun seçenek olarak konuşuluyor. Irak'tan orta vadede yıllık 15-20 milyar metreküp doğalgaz ithal edilerek İran

mi?

**TÜRKİYE İÇİN
ENERJİDE GERÇEK
ANLAMDA
GÜVENLİK,
BAĞIMLILIĞIN
YÖNÜNÜN
DEĞİŞMESİYLE
DEĞİL ARZ VE
TALEBİN ÜLKE
İHTİYAÇLARINA
GÖRE PLANLANA-
BİLMESİYLE
SAĞLANABİLİR.**

gazının tamamının ve Rusya gazının bir bölümünün ikame edilebileceği öne sürülüyor. Geçtiğimiz hafta Kuzey Irak'ta aktif olan firmalardan Genel Enerji'nin başkanı Tony Hayward önümüzdeki yıl ortak bir şirket kurularak birkaç yıl içinde doğalgaz sevkiyatına başlanabileceğini söyledi. Öte yandan bölgede yaşanan güvenlik sorunlarının yanı sıra Irak Kürt Bölgesel Yönetimi ile merke-

zi hükümet arasında yaşanan egemenlik sorunları da engel oluşturabiliyor. Birkaç yıl önce de Türkiye'den Siyah Kalem şirketi Kuzey Irak Bölgesel Kürt Yönetimi'nden onay alarak ithalat hazırlıklarına başlamıştı. Ancak, Merkezi Hükümet Kuzey Irak'la yapılan anlaşmayı geçersiz sayıp onay vermediği için bu proje gerçekleşmemiştir. Diğer taraftan Irak'ta yaklaşık 3 trilyon metreküplük doğalgaz rezervi olmasına karşın altyapı yetersizlikleri nedeniyle kısıtlı olan üretim, iç talebi karşılayamıyor.

Son dönemde gündeme getirilen diğer bir seçenek Doğu Akdeniz'de 2010 yılında keşfedilen yeni doğalgaz yatakları. İsrail, Gazze, Kıbrıs, Lübnan ve Suriye kıyılarını kapsayan deniz içi doğalgaz yataklarında 3,4 trilyon metreküp doğalgaz rezervi olduğu tahmin ediliyor. Bu kaynaklara ek olarak İtalyan Eni şirketi bu yıl Eylül başında Mısır açıklarında Zohr bölgesinde 850 milyar metreküp büyüklüğünde yeni bir saha keşfettiğini açıkladı. Sahaların ülkeler arası önemli ihtilaflar içermesi ve ülkeler arasındaki süregelen siyasi sorunlar, doğalgaz ve petrol fiyatlarının düşük seviyesi bu sahalara için finansman ve yatırımların ötelenmesine yol açıyor. Öngörülebilir gelecekte bu sahalara Türkiye'nin doğalgaz arz güvenliğine katkı sağlaması kuşku görünmüyor.

Hazar bölgesindeki doğalgaz kaynaklarının devreye alınması da bir olasılık olarak gündeme getiriliyor. Bu konuda en somut seçenek Azerbaycan'la 2011 sonunda yapılan Şahdeniz-2 anlaşması. Anlaşma uyarınca 2018 yılından itibaren Azerbaycan'dan Gürcistan üzerinden Türkiye'ye 6 milyar metreküp Türkiye'de tüketilmek, 10 milyar metreküp Avrupa'ya ihraç edilmek üzere toplam 16 milyar metreküp yeni doğalgaz arzı sağlanması planlanıyor. Ancak temin edilecek gazla mevcut kaynakların ikame edilmesi değil, konut, sanayi ve elektrik santrallerinin doğalgaz talebindeki artışın karşılanması amaçlanıyor. Türkmenistan'dan Hazar Denizi'nin altından bir boru hattıyla doğalgaz temini Hazar Denizi çevresindeki ülkelerin mülkiyet konusundaki anlaşmazlıkları nedeniyle uzun yıllardır gerçekleşmiyor. Türkiye'nin Türkmenistan'la 1999 yılında yaptığı 30 yıl

sürelili 16 milyar metreküplük anlaşma bu nedenle o tarihten beri devreye alınamadı.

Türkiye'nin elektrik ve doğalgaz tüketimi her yıl yüzde 5 civarında artış gösteriyor. Son yıllarda elektrik üretiminde doğalgaza bağımlılığın azalmasına rağmen elektriğin hâlâ yaklaşık yüzde 40'ı doğalgazdan üretiliyor. 2014'teki gibi kuraklık yaşanıp hidroelektrik üretimi azaldığında doğalgazdan elektrik üretimine bağımlılık artıyor. Kış aylarında artan doğalgaz talebinin dengelenmesi ve teknik ve siyasi nedenlerle yaşanabilecek kesintilere karşı önlem alınabilmesi için kullanılacak depolama kapasitesi ise son derece kısıtlı. Uzun süredir gündemde olan ve yapımı süren Tuz Gölü depolama tesisinin 2019'da devreye alınması planlanıyor.

İçinde bulunduğumuz kısa dönemde dünyada artan keşifler, projeler, ABD'de kaya gazı ihracatının gündeme gelmesi ve yavaşlayan talep artış hızı nedeniyle bir "doğalgaz bolluğundan" söz ediliyor. Ancak gerileyen fiyatlar yeni yatırımların cazibesini azaltıyor ve orta vadede siyasi belirsizliklerin de ağır basmasıyla birlikte yeni projelerin gelişimi ile ilgili soru işaretlerini artırıyor. Görüldüğü gibi Türkiye'nin Rusya'ya olan enerji bağımlılığının kısa dönemde değişmesi beklenmediği gibi Akkuyu nükleer santral projesi ve Avrupa'ya doğalgaz teminini içeren Türk Akımı gibi projelerle daha da ağırlık kazanması gündeme geliyor. Bu bağlamda, Türkiye'nin Rusya için önemli bir pazar ve partner olması güç ilişkilerinin ve kaynak dağılımının asimetrisi düşünüldüğünde Türkiye'ye ancak kısıtlı bir pazarlık gücü sağlıyor.

Türkiye için enerjide gerçek anlamda güvenlik, bağımlılığın yönünün değişmesiyle değil arz ve talebin ülke ihtiyaçlarına göre planlanabilmesiyle sağlanabilir. Bu bağlamda Türkiye'nin yakıt bağımlılığını azaltan yenilenebilir enerji ve enerji verimliliği projelerine ağırlık vermesi ileri doğrultuda bir adım olmakla birlikte bu kaynakların optimum kullanımının planlanması, aşırı yatırımdan kaçınılması, ithal teknolojilere bağımlılığın azaltılması, üzerinde çalışılması gereken önemli konular.

■ Meral Tartan

KAMU HİZMETLERİ TASFİYE EDİLİRKEN

'657' masalları...**Bir varmış bir yokmuş**

AKP BİR YANDAN ASGARİ ÜCRET TARTIŞMASIYLA EMEKÇİ YİĞİNLARIN GÖZÜNÜ BOYARKEN, DİĞER TARAFTAN KAMU EMEKÇİLERİNİN HAKLARINI MASAYA YATIRMIŞ DURUMDA. HİZMETİ VERENLER İLE BU HİZMETE GEREKSİNİM DUYANLARIN BİRLİKTE YÜKSELTECEĞİ MÜCADELE İSE, TEK ÇIKIŞ YOLU.

AKP, yeni iktidar döneminde nasıl bir iktidar pratiği sergileyeceğini belirlemeye çalışırken, önümüzdeki birkaç yıla damgasını vuracak süreçlere dair de ipuçları belirginleşmeye başladı. 657 olarak bilinen Kamu Hizmetlerinin yürütücülerine dair belirlenmiş yasal çerçeve, her zamanki gibi bir taraftan devlet hizmetlerinin verimsizliği, diğer taraftan da devleti koruma kaygısı üretme eksenlerinde bir kez daha piyasaya sürüldü.

AKP'nin tarzı sayılır aslında; kamuoyuna medya kanalıyla taşınan her başlık her zaman iki hedefi gözetir. Konunun tarafları ve muhatapları açısından, gayri resmi bir zeminde sanki konu tartışılıyormuş imajı verilir. Bu hedef doğrultusunda olası tartışma başlıklarından bazıları elimine edilir.

Öte yandan gözetilen bir diğer hedef ise konunun gündeme getiriliş biçimiyle ilgilidir. Mümkün olduğunca çita en yüksek seviyede tutulur. Böylelikle konunun muhataplarının direnç düzeyleri ve enerjileri test edilmeye çalışılır. Burada da çita "memurun iş güvencesi kalkıyor" olarak yerleştirilmiş oldu.

AKP iktidarı boyunca; döner

Ticarethane memurları

Kamu hastanelerinde döner sermaye, işletmecilerle yönetilen kamu hastane birlikleri, özel muayene koşullarına dönüştürülen Aile Sağlığı Merkezleri, katkı payları, farklar... ile birlikte sağlık kurumlarında çalışan tüm kamu emekçileri birer ticarethane memurlarına dönüştürülmüş durumdadır.

Okullarda yine katkı payları, paralı destek kursları, ücretli sertifikasyon uygulamaları, taşeron hizmet alımları... ile birlikte okullarda çalışan tüm kamu emekçileri birer ticarethane memurlarına dönüştürülmüş durumdadır.

sermaye ve performans uygulamaları, taşeron hizmet alımları, entegrasyon manevraları gibi bir dizi araç kullanılarak kamu hizmetleri, vatandaşlık hakları ekseninde önemli ölçüde tasfiye edilmiş durumda.

Memuriyete alım biçimleri, görevlendirme ve yetkilendirme/yetkisizleştirme düzenlemeleri, yeni ve farklı görev ihtiyaçlarının yaratılması uygulamaları çerçevesinde, aslında ortada iş güvencesi falan da kalmış değil.

Kamu hizmetlerini yürütenlere yönelik fiili ve dayatıcı tutumlar, bunlardan mustarip olanların idari mahkemelerde haklarını aramaya çalışmaları, adalet mekanizmasında estirilen baskı rüzgârları altında önemli ölçüde olanaksızlaşmış durumda.

Kamu emekçilerinin hakları için yürüttüğü sendikal mücadele ise yine sürecin ana siyasi ve ideolojik eksenleri üzerinde devinmeye mahkûm edilmiş durumda. Verili sendikal yapı ve yönetimleri, çekilen bu zemini hızla meşrulaştırıcı bir işlev görmekte.

Sendikal alandaki mücadele neredeyse, bırakın yeni hakların kazanılmasını sadece eldekilerin korunması çabasına dönüşmüş halde. Bu devirde, sendikaların sadece hukukçularının görev yapmakta olduğu görülüyor.

Salınan korku, bir taraftan iktidar ile ilişkilerini küçük pazarlıklar için kullanabileceğini iddia eden iktidara bağımlı sendikaları palazlandırırken, üye kaybetme korkusu ile tavizlere artık taviz demeyen bir muhalefet sendikacılığı türetmiş durumda.

KÜRTLER, PARALELLER...

Kürt başlığında, tarafların kartlarını çatışma ve uzlaşma adına masaya sürmeleri, süreci yeni dengelemlere doğru sürüklemekte. Kürt illerinde kamu hizmetlerinin yürütülme biçimi ve kamu emekçilerinin istihdamında iktidarın Kürt aşiretleriyle

yürüttüğü pazarlıkların önemli bir payı var. Öte yandan, Kürt illerinde sadece Kürtler hizmet verebilir algısı üzerinden buralarda çalışmak istemeyenlerle buralarda özellikle çalışmak isteyenlerin açtığı geniş alanlar mevcut. İktidar her iki biçimiyle de, elini zorlaştıracak verili durumlardan kurtulmaya çalışmakta.

Paralel yapı ile mücadele adı altında yürütülen baskı, sindirme ve tasfiye operasyonları en şiddetli örneklerini kamusal hizmet alanlarında vermekte. Artık kayıkçı savaşı niteliği kazanan bu kavgada, geline nokta aslında muhatabını aşmış halde. Artık bu araç kullanılarak tüm toplum kesimlerine korku salınması için bütün araçlar devreye sokulmakta. Devlet mekanizmalarına çöreklenenlere yönelik olduğu ileri sürülerek

yürütülen operasyonlar, esas olarak saldırgan korkularla işlev görmekte.

TEK ÇIKIŞ YOLU

Kamu emekçilerinin hakları, tasfiye edilen kamu hizmetlerinin aldığı yeni biçimler içinde tanımlanabilir hale gelmiş durumda. Verimsizlik üzerinden estirilen hareketsizleştirici saldırılar, bu hizmetlere gereksinim duyan vatandaşlarla, kamu emekçilerini birbirine düşman hale getirmiş durumda. Herhangi bir hak eylemi vatandaş tarafından hızla bir suç niteliğine dönüştürülebil-
mekte.

Sonuç olarak Kamu emekçileri kendi mücadele zeminleri içinde haklarını koruyamayacaktır. Kamu emekçilerinin mücadelesinin önünü açacak olan ise tasfiye edilen kamu hizmetlerinden mustarip olan giderek daha da yoksullaşan ve kendini çaresiz, çıkışsız hisseden işçi sınıfının yükselen mücadelesi olacaktır. Hizmeti verenler ile bu hizmete gereksinim duyanların birlikte yükselteceği mücadele, iktidarın her türden dayatması ve buna seyirci kalmakta beis görmeyen patronların arasındaki kader ortaklığını da gün yüzüne çıkaracaktır.

Esnek ve sözleşmeli

Performansa göre ücret, fazla mesai dayatmaları, telafi izinleri, rotasyon uygulamaları, yaygınlaşan bireysel emeklilik... ile birlikte kamu emekçileri tam boy kuralsızlığa itilmiş durumdadır.

Esneyen ve kuralsızlaşan kamu hizmeti modeli, önünde sonunda bu nitelikte bir hizmet vermeye mahkûm edilen kamu emekçilerini, adı ne olursa olsun tam bir sözleşmeli personel statüsüne yerleştirmiş durumdadır. Şu anda verili durum önündeki hukuksal engeller bertaraf edilmeye çalışılmaktadır.

■ Uğur İşlek

KEMAL OKUYAN

Diktatör en güçlü oldu

1 Kasım seçimlerinden sonra kararlar bağlayıp “bu adamla baş edemeyeceğiz” diye hayıflananlara, Haziran Direnişi’ni önceleyen dönemde de Tayyip Erdoğan’ın girdiği her seçimden başarıyla çıktığını, 2010 yılında Türkiye toplumu tepkilerini daha cesur bir biçimde vermeye başladığında AKP’nin kendinden çok emin olup sağa sola saldırdığını, 2011 seçimlerinde bir kez daha üstün geldiğini anlatıyor ve “inanın” diyorduk. İnanın Türkiye’nin ve dünyanın aydınlık geleceğine...

Bunu söylerken emekçi halka, daha-sı kendi mücadelemize güveniyorduk öncelikle. Ama güvendiğimiz başka bir şey daha vardı. AKP ve Erdoğan fazla açılmıştı, bu saatten sonra durumu toparlamaları çok güçtü. İstedikleri kadar “mesajı aldık” havasını çalsınlar, yarattıkları Türkiye hem içeride hem dışarıda büyük dertti!

Daha yeni hükümetin ilan edildiği gün, tekerleklerden biri fena patladı. Ne olacağını, patlak tekerleğin arabayı nereye sürükleyeceğini, diktatörün bu belayı da savuşturup savuşturmayacağını şimdilik kime kestiremez.

Rus savaş uçağını düşürmenin ne anlama geldiğinin farkında değillerdi ilk gün, hemen ertesinde meselenin nerelere gidebileceğini gördüler, alttan almayı, yaltaklanmayı denediler. Davutoğlu denen küçük adam, esip kükremeyi bıraktı, neredeyse “Rus uçağı olduğunu bilseydik, düşürmezdik” demeye getirdi.

Vay canına... Pravda’da bir Batılının imzasını taşıyan “ödlek” ifadesi ne kadar da cuk oturuyor!

Bu doğru olabilir mi? Türk tarafının sınıra yaklaşan uçağın Suriye’ye ait olduğunu sandığına ilişkin bilgiler geliyor. Su-24’lerden Suriye’de de var, bunlar Rusların artık demode diyebileceğimiz savaş araçlarından. Yanılmış, hatta yanıtılmış olabilirler. Yanılmış gibi yapabilirler.

Hamama giren terler. Militarizmle, cihatçılıkla yatıp kalkanlar sonuçlarına katlanacak.

Sonuçların ilki, NATO’daki ülkelerin bir bölümünün Türkiye’nin bu kadar inisiyatif almasından açıkça rahatsız olduğunu ifade etmeye başlamasıdır. Hani nasıl derler, “inandırıcılığını kaybetmektedir” Türkiye. Çünkü NATO, savaşçı, militarist, emperyalist bir örgüttür ama çatışmaya Türkiye’nin kararıyla sürüklenecek değildir. Türkiye’ye provokasyon rolü verirler, mayın eşekliği yaptırırlar, dahası Türkiye’yle bölge ülkelerini ve hatta Rusya’yı test ederler ama iperi Türkiye’nin eline bırakmak istemezler.

Kendileri çok barışçı olduklarından değil. Öyle becerikli filan da değiller. Hatta başları fena halde belada, kendi aralarındaki uyumu da yitirmiş durumdalar. Ama

Türkiye’nin yarattığı rahatsızlık bütün bunları gölgede bırakıyor.

Sonra, Türkiye uçağını düşürdüğü Rusya’nın elini iyice güçlendirdi. Hem Suriye’de hem de NATO’nun içine dönük diplomaside. AKP’nin çıkarları açısından bundan daha aptalca bir hamle olamazdı.

Yakın geçmişte büyük bir pragmatizmle, Batı’yla mesafesi açıldığı anda Erdoğan’a kapı aralamak için fırsat kollayan Putin, elinde tuttuğu “Türkiye IŞİD’e yardım ediyor ve ondan petrol alıyor” kartını daha ikinci günden masaya koydu. Bu sefer masadakini yeniden rafa kaldırmak için, Erdoğan’ın verebileceğinden daha fazlasını talep edecektir.

ERDOĞAN’IN HEDİYESİ

IŞİD meselesi, Paris’teki katliamla birlikte artık Avrupa’nın paranoyasıdır ve kimse Erdoğan’a kolay kolay sahip çıkamaz. Putin, savaş suçlusu yaftasını Erdoğan’ın boynuna asmıştır bir kere...

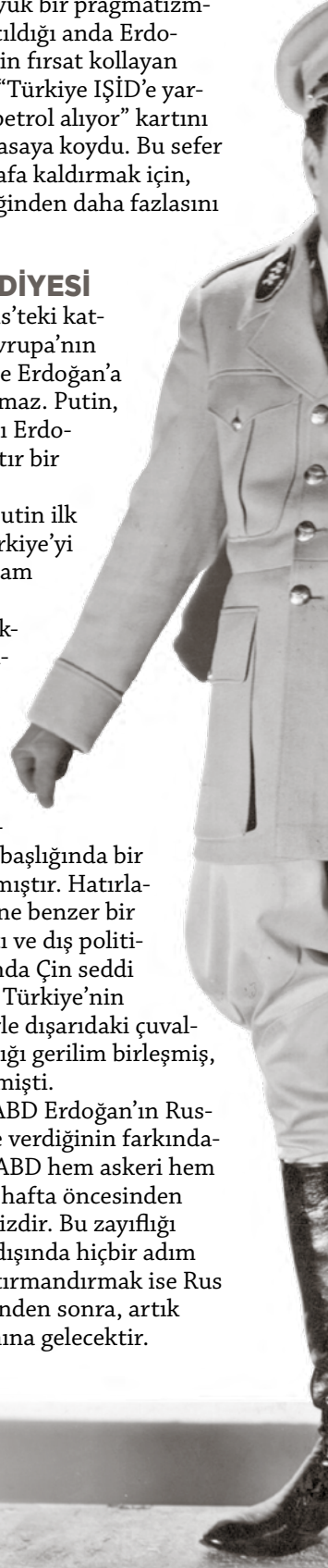
Ve daha fazlası... Putin ilk kez AKP iktidarını Türkiye’yi İslamlaştırarak itham etmiştir. Bu tür laflar kolay kolay ağızdan çıkmaz. Türkiye’nin iç işidir! Ama Türkiye’den yayılan kir artık her taraftadır!

Seçimden önce mülteci pazarlığında “değer kazandığı” söylenen Erdoğan Suriye başlığında bir kez daha köşeye sıkışmıştır. Hatırlayalım, 2013 yılında yine benzer bir tabloyla karşılaşmıştı ve dış politika ile iç politika arasında Çin seddi olmadığı görülmüştü. Türkiye’nin içinde biriken tepkilerle dışarıdaki çuvalamanın ortaya çıkardığı gerilim birleşmiş, Erdoğan’ı fena silkelemişti.

Suriye başlığında ABD Erdoğan’ın Rusya’ya büyük bir hediye verdiğinin farkındadır. Bu saatten sonra ABD hem askeri hem diplomatik alanda bir hafta öncesinden daha zayıf, daha çaresizdir. Bu zayıflığı savaşı tırmandırmak dışında hiçbir adım telafi edemez. Savaşı tırmandırmak ise Rus uçağının düşürülmesinden sonra, artık topyekûn savaş anlamına gelecektir.

“BU AHMAKLIK RUS UÇAĞINI DEĞİL, HALKIMIZI VURUYOR. YILLARDIR... AŞAĞILIYOR, ÖRSELİYOR, YOKSULLAŞTIRIYOR. ÖLDÜRÜYOR. DOLAYISIYLA MİSİLLEME HAKKI ÖNCELİKLİ OLARAK HALKIMIZDADIR. HALKIMIZ BU HAKKINI KİNLE, KALLEŞLİKLE, KAFA KESEREK DEĞİL, BÜYÜK BİR AKIL, YARATICILIK VE CESARETLE KULLANABİLECEĞİNİ 2013 YILINDA GÖSTERDİ. YİNE GÖSTERECEKTİR. İZLEYİCİ OLMAKTAN ÇIKARSA EĞER...”

TÜRKİYE UÇAĞINI DÜŞÜRDÜĞÜ RUSYA’NIN ELİNİ İYİCE GÜÇLENDİRDİ. HEM SURIYE’DE HEM DE NATO’NUN İÇİNE DÖNÜK DİPLOMASİDE. AKP’NİN ÇIKARLARI AÇISINDAN BUNDAN DAHA APTALCA BİR HAMLE OLAMAZDI.

ğunu hissettiği anda...

**PUTİN RUSYASI
YERİ GELDİĞİNDE
ERDOĞAN'I "SANA
KARŞI RENKLİ DEVRİM
HAZIRLIYORLAR"
DİYEREK POLİTİKA
DEĞİŞTİRMEYE
ZORLAMAYA
KALKMIŞTIR.
YERİ GELDİĞİNDE
DEDİĞİMİZ GEÇEN
YILDIR! O RUSYA'NIN
TÜRKİYE HALKININ
ÇIKARLARIYLA BİR
İLGİSİ YOKTUR,
ERDOĞAN'IN
SUÇLARIYLA
İLGİLENMEK, ERDOĞAN
RUS TEKELLERİNİN
ÇIKARLARINA
ZARAR VERMEYE
BAŞLADIĞINDA
AKILLARINA
GELMEKTEDİR.**

Buna karar ya da bu doğrultuda bazı tesadüflere izin verirler mi, bilemeyiz. Bilinen, Rusya'nın uçak krizini çok akıllıca yönetmekte olduğu, adımlarını büyük bir dikkatle attığı, önceliği Türkiye'nin yalnızlaştırılmasına verdiği. Çünkü karşılarında buna imkân tanıyan ayarsız ve ahmak bir muhatap var.

Bu ahmaklık Rus uçağını değil, halkımızı vuruyor. Yıllardır. Aşağılıyor, örseliyor, yoksullaştırıyor. Öldürüyor.

Dolayısıyla misilleme hakkı öncelikli olarak halkımızdadır. Halkımız bu hakkını kinle, kalleslikle, kafa keserek değil, büyük bir akıl, yaratıcılık ve cesaretle kullanabileceğini 2013 yılında gösterdi. Yine gösterecektir. İzleyici olmaktan çıkarsa eğer...

İKİ YAYGIN YANLIŞ

Eğer diyoruz, çünkü Rus uçağının düşürülmesinden sonra toplumumuzda iki farklı tepki, birbirini besleyen ve aynı kapıya çıkan iki farklı yaklaşım yaygın olarak kendini hissettirmiştir. Biri, "milli çıkarlar mevzubahis, akan sular durur" yanlısıdır. Erdoğan'ın ya da AKP'nin ya da büyük patronların ya da Türkiye gericiğinin çıkarları ile halkın çıkarları neden bir olsun? Ülkesini düşünen, bu rezaletten hesap sorar, üstüne bir bardak su içmez.

Diğer yanlı ise, "kurtar bizi Putin baba" saçmalığıdır. Hoş, bu saçmalık bütün dünyaya yayılmış, ABD'de bile insanlar "ah bizim de böyle bir liderimiz olsa" demeye başlamıştır. Tayyip travmasının boyutları hesaba katıldığında, bu ülkedeki geleneksel Rus düşmanlığını bile kırmaya başlayan Putin hayranlığını anlayabiliriz.

Anlarınız da, anlayışla karşılayamayız.

Putin Rusyası yeri geldiğinde Erdoğan'ı "sana karşı renkli devrim hazırlıyorlar" diyerek politika değiştirmeye zorlamaya kalkmıştır. Yeri geldiğinde dediğimiz geçen yıldır! O Rusya'nın Türkiye halkının çıkarlarıyla bir ilgisi yoktur, Erdoğan'ın suçlarıyla ilgilenmek, Erdoğan Rus tekellerinin çıkarlarına zarar vermeye başladığında akıllarına gelmektedir.

Bu işler böyledir ve çıkarları ortak olanlar yalnızca gezegenimizin emekçi halklarıdır. "Rusya sallasın bir nükleer füze, Türkiye haritadan silinsin" diye kendisi sosyal medyadan sallayan Avrupalı emekçilere de bu anlatılmalıdır, "biz hakkından gelemedik, bari Putin yapsın bize bir iyilik" diyen Türkiyeli yoksullara da...

Büyük güçlerin tepişmesinde ezilmek istemiyorsak, izleyici konumdan çıkmamız gerekiyor. Çünkü büyük güçler, izleyiciler sayesinde, milyonların izlemesi sayesinde tepişiyor!

Neyi izleyeceğiz?

Emperyalizmin açtığı kanallara doluşan dinci teröristlerin dünyayı sokaklarına çıkılamayan bir hapishaneye çevirmesini mi?

Bizdeki manyakların "yollarız bir füze" rahatlığını mı?

Memleketin cihatçı yuvasına dönüştürülmesini mi? İllerin, ilçelerin savaş hali adı altında zulüm merkezilerine çevrilmesini mi?

Borsa düştü mü-kalktı mı derdindeyken ekmeğimizin gasp edilmesini mi?

Gerçekten neyi izleyeceğiz?

Kapitalist dünyanın kendisiyle birlikte insanlığı da yok edecek nükleer bir hesaplaşmaya girmesini mi?

Çin sermayesi eksenleri dağıtıyor

ÇİN, ABD'NİN "ARKA BAHÇESİ" HALİNE GETİRMeye ÇALIŞTIĞI BÖLGEDE KENDİSİNİ KALICILAŞTIRMAYA ÇALIŞIYOR. BENZER ŞEKİLDE DE AFRİKA'DA TARİHSEL OLARAK AVRUPA İLE TİCARİ İLİŞKİLER KURAN ÜLKELERDE YÜKSEK BÜTÇELİ ALTYAPI YATIRIMLAR YAPIYOR. BURADA AKILDA TUTULMASI GEREKEN ŞEY ÇİN'İN YENİ BİR EKONOMİK MODEL ÖNERMEDİĞİDİR.

ABD, Güney Çin Denizi'ndeki provokasyonlarını sürdürüyor. Çin Halk Cumhuriyeti'nin kendi karasuları saydığı bölgelere savaş uçaklarını ve gemilerini göndermeyi sürdüren ABD, bölgede gerginliği artırmayı amaçlıyor. Ancak her şeyin ABD'nin planladığı gibi gittiğini söylemek çok güç. Çin bir yandan ABD'ye "korkmadığı" ve "karşılık verebileceği" yönünde mesajlar verirken, diğer yandan da hem bölge ülkeleriyle hem de bölge dışındaki kritik ülkelerle diplomasiyi sürdürerek, ABD'nin kuşatmasını kırarak adımlar atıyor. Çin'i yalnızlaştırmak için attığı adımlarda ABD giderek kendisini daha yalnız buluyor.

Bunun en açık örneği Güneydoğu Asya Uluslar Birliği (ASEAN) toplantısında yaşandı. Çin Halk Cumhuriyeti Devlet Başkanı Şi Ciping'in bölge gezilerinde bu ülkelerin bir kısmının Çin ile aralarını düzeltmek istedikleri ortaya çıkmıştı. Örneğin uzun süredir ABD'ye yakın siyaset izleyen Vietnam, Çin'in "yoldaşça ilişkileri geliştirme" çağrısına karşılık vermişti. İçeriden gelen tepkilere yanıt veren Vietnam Başbakanı Nguyen Tan Dung, Çin politikasındaki değişimi savunarak ikili "işbirliği ve dostluk ilişkilerini güçlendirmek" için her şeyi yapacaklarını söylemiş, ancak "bağımsızlık, toprak bütünlüğü, adalar ve ulusal çıkarları" koruyacaklarını da not düşmüştü. Tabii ki bu siyasi değişimin arkasında Çin'in Vietnam'daki yüzlerce milyon dolarlık yatırımları yatıyor. En sonuncusuysa Vietnam'daki en büyük bankalardan birine verilen 200 milyon dolarlık beş yıl süreli krediydi. Çin'in Vietnam'ın başkenti Hanoi'deki 400 milyon dolarlık demiryolu projesindeki rolü de düşünüldüğünde, ABD'nin Vietnam'a önerdiği 40 milyon dolarlık "güvenlik" yatırımının ne kadar düşük kaldığı ortada. Malezya Dışişleri Bakanı Anifah Aman'ın yaptığı, Çin ile ilişkilerin "tarihte hiç olmadığı kadar iyi" olduğu yönündeki açıklamanın da yine benzer yardımlar sebebiyle yapıldığı söylenebilir. Çin'in bölgedeki yatırımlarının ABD'nin Çin karşıtı blokunu kırıcı bir etkisi olduğu aşikâr. Çin'in ASEAN'a altyapı yatırımları için önerdiği toplamda 10 milyar dolarlık kredi,

bölge ülkelerini Çin karşıtı pozisyon almaktan caydıracağı benziyor.

SADECE BÖLGEYLE SINIRLI DEĞİL

Ancak Çin'in hamlelerinin bölgeyle sınırlı olduğunu söylemek doğru olmaz. Bir yandan Suriye konusunda Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde Rusya ile birlikte hareket ederek ve Suriye Cumhurbaşkanı Beşar Esad'ın kaderinin "Suriyeliler tarafından" belirlenmesi gerektiğini söyleyerek Ortadoğu'da ABD ekseninin karşısında kimi zaman örtülü kimi zaman açık bir biçimde duran Çin, Latin Amerika'da yaptığı hamlelerle de bölge hükümetleriyle ilişkilerini geliştiriyor. Çin'in uzun süredir Küba ve Venezuela'yı desteklediği sır değil. Venezuela'ya petrol karşılığı verdiği borçlarla ABD karşıtı hükümetin ayakta kalmasına destek olan Çin, bunlarla da sınırlı kalmayarak Latin Amerika'daki etkisini agresif bir şekilde artırıyor. Son olarak Arjantin ile 6 milyar dolarlık nükleer santral

anlaşması yapan Çin, ABD'nin "arka bahçesi" haline getirmeye çalıştığı bölgede kendisini kalıcılaştırmaya çalışıyor. Benzer şekilde de Afrika'da tarihsel olarak Avrupa ile ticari ilişkiler kuran ülkelerde yüksek bütçeli altyapı yatırımlar yapıyor.

Burada akılda tutulması gereken şey Çin'in yeni bir ekonomik model önermediğidir. Ancak Çin ile ABD dış politikasındaki bariz açının sebebinin iki ülkenin iktisadi farkları olduğu söylenebilir. Gelişmiş bir silah sanayii olan ABD'nin aksine, Çin'in hâlâ gelişmiş silahlar için Rusya'ya bağlı olduğu görülüyor. ABD, Çin'in "Soğuk Savaş siyaseti" diyerek küçümsediği bir şekilde hâlâ "müttefiklerine" güvenlik yardımları yapıyor. Çin'in öne çıktığı alansa altyapı teknolojileri ve yüksek sermayeye sahip olması. Çin'in bunları kullanarak ABD'nin karşısında kurduğu blokları bozduğu ve barışçıl söylemlerle bu ülkeleri yanına çekebildiği görülüyor. Uluslararası arenada yalnızlaşan ABD'ye, çareyi yeni gerginlikler yaratmakta arıyor.

ÇİN BİR YANDAN
ABD'YE "KORKMADIĞI"
YÖNÜNDE MESAJLAR
VERİRKEN, DİĞER
YANDAN DA HEM
BÖLGE ÜLKELERİYLE
HEM DE BÖLGE
DIŞINDAKİ KRİTİK
ÜLKELERLE
DİPLOMASİYİ
SÜRDÜREREK, ABD'NİN
KUŞATMASINI
KIRACAK ADIMLAR
ATTIYOR.

■ Tulga Buğra Işık

'Demokrasi cenneti'nde deniz bitiyor

FRANSA'DA OLAĞANÜSTÜ HAL ZATEN AYLAR SÜRECEK. ALMANYA, İLAN EDİLMEMİŞ BİR OLAĞANÜSTÜ GERGİNLİK YAŞIYOR. YÖNETENLER, BÜTÜN BU KISITLAMALARIN AB HALKLARI TARAFINDAN SORGULANMAYACAĞI GÜVENİ İÇİNDELER. EMPERYALİST DEMOKRASİNİN ÇALIŞAN SINIFLAR VE AYDINLAR İÇİN GERÇEK ANLAMI BAYAĞI KARANLIK.

Avrupa Birliği ve "AB demokrasisi", Paris katliamından sonra yeni ve temel hakları ihlal eden yollar peşinde olduğunu gizlemiyor. Emperyalist demokrasinin çalışan sınıflar ve aydınlar için gerçek anlamı bayağı karanlık. AB, kameralarla her köşesi izlenebilen, çalışan sınıfların ruhen ve yasalarla zenginlere kafa tutmayı düşünemeyecek hale getirildiği bir "eski cennet" gibi. AB içinden kaynaklanan İslamcı terör, hakların askıya alınması için neoliberal barbarlık içinde yoksullukla

pençelesen halk yığınlarının ("prekarya") rızasını üreten bir verimli jeneratör işlevi görüyor. Paramparça edilmiş Balkanlar'daki mafya devletçiklerinin sınırlarında bekletilen onbinlerce sığınmacı, baskıcı önlemlerin kabullenilmesi için bir başka bahane konumunda.

Geçen hafta AB İçişleri Bakanları toplantısında, AB dış sınırlarının daha sıkı denetimi, bu arada AB pasaportu olanların da AB'ye girişi ve çıkışta güvenlik denetiminden geçmesi için öneriler tartışıldı. Ayrıca AB'nin iç sınırlarında da denetimler yapılması ve bunların sıklaştırılması istendi. Antalya'daki G-20 toplantısında da, gizli servislerin daha sıkı bir işbirliği içinde çalışması, terör odakları mali akımlarının kurutulması, Suriye'de eğitilen Avrupalı "savaşçıların" içeride ve dışarıda daha sıkı izlenmesi yolundaki öneriler dikkat çekmişti. Sıkışma o düzeyde ki, AB'nin merkez ülkesi Almanya'da bile artık açıkça ordu birliklerinin içeride de kullanılması önerilebiliyor. İslamcıların, eğer Alman vatandaşlıkları varsa, bu haklarını ellerinden alınması isteniyor. Ancak anayasa gereği, başka bir vatandaşlığa sahip değilse, bu insanların elinden vatandaşlığını almak şimdilik mümkün değil. Buna da çözüm aranıyor. İçerideki baskıcı önlemlerin artırılmasıyla ilgili tartışmalara rağmen, pek öyle büyük bir "demokratik tepki" henüz gözlenmiş değil.

Fransa'nın, 19 Kasım'da olağanüstü hal uygulamasını üç ay uzatarak, bir model hizmeti verdiği de anlaşılıyor. Olağanüstü hal, Fransız güvenlik güçlerine ek ve özel yetkiler veriyor. İnternet siteleri kapatılabilir, camiler başta olmak üzere "radikal dernekler" kapatılabilir, seyahat özgürlüğü kısıtlanabilir. Bu arada Suriye'deki sözde IŞİD hedeflerine bombalı saldırılarla ülke savaş ortamında tutuluyor.

İtalya, 8 Aralık'ta başlayacak olağandışı "Kutsal Yıl" çerçevesinde milyonlarca "hacı" beklerken, "Roma'yı fethedeceğiz" bildirileri yayımlayan İslamcı odakları gerekçe göstererek ek kısıtlamalar içeren yeni bir güvenlik konsepti geliştirmeye çalışıyor. İsveç'in de sığınmacıların yığılması nedeniyle aldığı sınırlardaki denetimin, şimdi de terör gerekçesiyle uzatıldığı belirtiliyor. İsveç de-

mokrasisi de, neredeyse tüm kamu alanlarının kameralarla izlendiği bir ülkeye dönüşüyor. Meydanları, medya redaksiyonlarını, dini dernekleri, sığınmacı kamplarını daha yoğun bir biçimde kameralarla izlemek için adımlar atıyor. Kişisel bilgilerle ilgili kamu güvenliği makamlarına ek yetkiler verilmesi de gündemde.

Belçika, tam bir teyakuzda. Temel hakların askıya alındığı bir toplum resmi veriyor. Nitekim önlem ve önerilerin toplumu nasıl sıkıştırdığına bir örnek, önceki gün Brüksel Belediye Başkanı Yvan Mayeur'un açıklamalarına yansdı. Mayeur, "İslamcı bir rejim altında yaşamamız mümkün değil" derken, aslında AB demokrasisinin çoktan değişmekte olduğunu itiraf ediyordu. Terör alarmının en üst düzeye çıkarıldığı Brüksel'de, hükümet olağanüstü halden olağan hale geçmek için yol arıyor. Özellikle Müslüman nüfusun tedirgin ettiği Brüksel, artık okulların, üniversitelerin, metronun kapalı olduğu bir "demokratik başkent". İnsanların dışarıya çıkıp iki kadeh bir şey içememesine karşı çıkan Yvan Mayeur, okullarda sığınaklar oluşturulması önerisini de reddederken, kültürün, ticaretin, eğlenmenin yasaklandığı bir rejimde yaşayamayacaklarını ilan etti. Bütün bunlar durumun giderek gerginleştiğini gösteriyor.

Fransa'da olağanüstü hal zaten aylar sürecektir. Almanya, ilan edilmemiş bir olağanüstü gerginlik yaşıyor. Yönetenler, bütün bu kısıtlamaların AB halkları tarafından sorgulanmayacağı güveni içindeler. "Sosyalist" rezalet Hollande'nin nasıl bir solcu olduğu ve nelere hizmet ettiği çabuk ortaya çıkmıştı. Ama bu kadar pervasızlaşacağını herkes beklemiyordu. Hollande'nin, İngiltere'deki sağcı Başbakan David Cameron ile Almanya'daki sağcı Başbakan Angela Merkel'i geride bırakacak acıllığı, AB'nin gerçek sağcılarının sosyal demokrat, yeşil ve sivil toplumcu liberal barınaklarda yetiştiği yolundaki komünist tezleri bir kez daha haklı çıkardı.

AB, komünist tepkinin etkili olmadığı bir alanda, toplumsal bir felakete dönüşme eğilimleri gösteren büyük krizi, işçi sınıfı ve aydınların sırtından, üstelik onların rızasıyla çözmeye çalışan barbar bir oligarşik kulüp resmi veriyor.

■ Osman Çutsay

Sıra arkadaşları Komünist

ÖNEMLİ BİR İDDİAYLA YOLA ÇIKTI SOSYALİZM OKULLARI. "BİR ARAYA GELELİM, BİZDEN SAKLADIKLARI NE VARSA BİRLİKTE TARTIŞIP, BULUP ÖĞRENELİM" DİYEN KOMÜNİST LİSELİLER GÜN GEÇTİKÇE ÇOĞALİYORLAR...

Komünist Liseliler, Sosyalizm Okulları'yla, kararlı adımlarını her geçen gün büyütüyor. "Birlikte üretmek, birlikte tartışmak, birlikte mücadele etmek için..." sloganıyla yola çıkan Sosyalizm Okulları, "Devrim nedir? Türkiye'de devrim hayal midir?" başlığıyla düzenlenen 2. Oturumu da geride bıraktı. 1. Oturumu "İnsan Bencil midir?" başlığıyla düzenlenen Sosyalizm Okulları'na her geçen gün daha fazla liseli katılıyor.

Sosyalizm Okulları, Komünist Liselilerin düzenlediği güncellenmiş haliyle etki yaratmış görünüyor. Ancak aslında yeni bir fikir değil. TKP'nin lise çalışmasında da 2011-2012 yıllarından başlayarak dönem dönem yaptığı, üstelik de başarılı olduğu bir çalışma.

Kendisini "herhangi bir şeyin karşıtı değil, yeni bir düzeni, sosyalizmi kuracak bir kimliğin yaratıcısı" olarak tarif eden Komünist Gençlik'in lisedeki çalışmasının adı, Komünist Liseliler. Çekinmeden, eğilip bükülmeden kendi kimliklerini tek nefeste söyleyebilen yüzlerce lise öğrencisi... Mesele sadece kimliğini açıklayabilmekte de değil;

Komünist Liseliler, sınıf arkadaşlarını da bu kimliğin parçası yapabilmek, sosyalizm mücadelesine katabilmek için çalışıyorlar. Kendi deyimleriyle "Sosyalist bir Türkiye'yi kurma mücadelesine örgütlenmiş liselilerin kimliği"ni büyütüyorlar. Bu bağlamda Sosyalizm Okulları, liselilerin elinde, "aydınlanma yuvası" görevi gören bir mücadele aracı aynı zamanda.

BİZDEN SAKLANANLARI BİRLİKTE ARIYORUZ

AKP'li yıllarda büyümüş, gericiliğin, piyasacılığın daha da koyu renklisine mahkûm bırakılmış olan liseliler yeni bir bakış açısını örgütüyor, arkadaşlarına yayıyor. Sosyalizm Okulları yola çıkarken şöyle bir tanım yapıyordu:

"AKP'nin baş aktörlüğünü yaptığı geçtiğimiz on yıla yayılan gerici dönüşümün etkilerinin en doğrudan hissedildiği alanlardan birisi eğitim sistemi. Yıllardır, dönüştürülen eğitim sisteminin nasıl bir kuşak yaratacağı üzerine konuşuluyor. Oysaki şu anda o gerici eğitim sisteminin bütün saldırılarına maruz kalan kuşağı tüm açıklığıyla görüyoruz. En temel düşünsel yöntemlerden yoksun bırakılmaya çalışılan bir liseli kuşağı duruyor karşımızda. Tarihsel bakış açısından, neden-sonuç ilişkisi kurabilecek bir düşünsel yöntemden, analitik akıl yürütme yetisinden yoksun bırakılmaya çalışılan bir kuşak. Tersinden bu saldırıların tümüne rağmen teslim alınamayan bir kuşak..."

Liseliler genç yaşlarında işte böylesi bir kavgaya girmiş, karanlığa karşı iradelerini en kendilerinin olan okulda birleştirmiş durumda.

SADECE 'ENTELEKTÜEL AKTİVİTE' Mİ?

Altının kalın çizilmesi gereken bir başka başlık da bu. Komünist gençler üstüne basa basa söylüyorlar, "bu toplantıları 'entelektüel aktivite' olarak yapmıyoruz" diye. Velev ki sonu, örgütlü mücadeleye varmayan hiçbir tartışma süreci bugün bir anlam taşımıyor çünkü liselilere göre...

"Yıllardır ilmek ilmek işlenen bir bakış açısıyla dünyayı, tarihi anlamanın; doğru soruları sorarak bizden saklamaya çalışılan cevapları bulmanın; üzerimize saldıkları korkuyu yırtıp atıp Anadolu'nun en ücra köşesinde bile bir araya gelme cesaretinin başka nasıl bir sonucu olabilirdi ki?" diyor, 13-18 yaşlarındaki gençler kafa kafaya verip "Nasıl başarırız"ın yanıtını arıyorlar. Çorak topraklara yüzlerce tohum ekiyorlar her seferinde.

Hedefi sorduğumuz Komünist Gençlik Bürosu'ndan da aynı yanıtı alıyoruz:

Parti'ye örgütleniyor

"Sermayenin gösterdiği cehenneme ikna olmaması ancak yeni bir düzeni nasıl yaratacağı konusunda bütünlüklü bir cevabın da bulunamaması, bahsettiğimiz kuşağın ortak özelliği. Sosyalizm Okulları bu teslim alınmayan enerjiyi sermaye düzenine karşı sistematik bir mücadelenin parçası kılacak, yakın geçmişte birçok defa gördüğümüz liselilerin anlık patlamalarını sürekliliği olan bir kavgaya evrilecek. Sistemli, programlı, sürekliliği olan ve gerçekçi projenin adı sosyalizmdir. Sosyalizm Okulları, liselileri sosyalizm mücadelesinde buluşturacak. Hem tek gerçekçi çözüm sosyalizm olduğu için hem de uğruna mücadele verilesi tek gelecek komünist gelecek olduğu için."

SON DERS PARTİLİLİK...

Sosyalizm Okulları'nın ilk ders zili 17 Ekim günü çalmıştı. "İnsan bencil midir?" ile "Devrim nedir? Türkiye'de devrim hayal midir?" başlıklı derslerle Türkiye genelinde 40'tan fazla ilde yüzlerce liseli bir araya geldi. İstanbul'dan Kayseri'ye, Muğla'dan Gaziantep'e, Van'dan Karaman'a, ülkenin çok farklı yerinde liseliler aynı soruları tartışıp, aynı büyük bütünün önemli birer parçası oldular. Bu yerlerin sayısının önümüzdeki oturma odalarında gittikçe artacağı da şimdiden belli olf. Komünist Gençlik Bürosu, "Okulumuz çoğu insanın bir çırpıda göz ardı edebileceği Yozgat, Sivas gibi şehirlerde de başlayacak; her yeni oturumda İstanbul, Ankara ve İzmir'de daha fazla noktada düzenlenecek; ülkenin en uzak noktasında, yurtdışındaki kimi yerlerde de toplantılar yapılacak" diyor.

Sosyalizm Okulları 3. Oturum olan "Komünizm nedir? Komünizm imkânsız mı?" ile 27-28-29 Kasım tarihlerinde tüm yurttan eşzamanlı olarak devam edecek. 4. Oturum "Aydınlanma niçin savunulmalı?" başlığıyla düzenlenecek.

Son oturum ise diğerlerinden daha farklı olacak. "Parti'ye neden ihtiyaç duyulur? Örgütlülük ne işe yarar?" başlığını taşıyan son oturum "Parti'ye davet" buluşması olacak. Bu son oturumda formunu doldurmuş olan yüzlerce yeni partili liseliye rozet takılacak, partiye hoş geldiniz denilecek.

sosyalizm okulları

SOSYALİZM OKULLARI, LİSELİLERİN ELİNDE, "AYDINLANMA YUVASI" GÖREVİ GÖREN BİR MÜCADELE ARACI AYNI ZAMANDA.

Eğitime katılanlardan davet var...

Şems - İstanbul

Bizler liseliler olarak aydınlığa giden yolda bir okula ihtiyaç duyuyorduk.

Cevaplanmamış sorularımız vardı. Örneğin "insan bencil midir?" dedik ilk derste ve "hayır, onu bu düzen bu hale getirdi" dedik cevap olarak. Daha sonra devrimler tarihine baktık ve tarihin bize sunduğu birikim ile "Türkiye'de devrim hayal mi?" dedik. Gerekli cevabı bulduk tabii ki. Hâlâ cevaplanmayan sorularımız var, örneğin "Nasıl yapacağız?" Ama daha Sosyalizm Okulları bitmedi ve hâlâ cevaplara ihtiyacımız var. Kalan sorulara cevap bulmak için tüm arkadaşlarımızı Sosyalizm Okulları'nın kalan oturumlarına bekliyoruz.

Gizem -Karaman

İnternette Sosyalizm Okulları'nın fotoğraflarını gördüğümde ilk dikkatimi çeken bu derslerin sınıflarda ya da parklarda gayet rahat ve arkadaşça bir ortam içinde yapılmasıydı. Daha sonra böyle bir şeyin Karaman'da da yapılacağını öğrendiğimde katılmayı düşündüm ve şunu söyleyebilirim ki beklediğimden daha yararlı geçti. Bir konu hakkında birçok kişinin fikrini dinlemek, bu düşünceleri tartışmak çok güzel bir deneyim oldu. Bu konularda yalnız olmadığımı gördüm. Aç uyuyan çocukların, ezilen kadınların ve sömürülen emekçilerin hakları için hiçbir haksızlığa boyun eğmeyen, bir

şeyler için hâlâ çabalayan insanları bir arada görmek devrime olan inancımı daha da artırdı.

Serhat ve Bekir - Diyarbakır

Biz Sosyalizm Okulları'na Diyarbakır'ın Ergani ilçesinden katılıyoruz. Ergani'de ve aslında bizim yaşadığımız Kürdistan coğrafyasında devrim ve devrimcilik kavramları çok konuşulur, tartışılır. Ama bu kapitalist sistemden ötesini işaret etmeyen tartışmalardır. Gericiliğin, sömürünün karşısındaki çıkış yolunun eşit ve özgür bir ülke kurmak olduğunu düşündüğümüzden ve bunu nasıl yapabileceğimizi öğrenmek için Sosyalizm Okulları'na katıldık.

En başta insanı bencilleştirilen bu düzen olduğunu, insanlığın bugüne, yani emeğinin karşılığını onu aklıktan öldürmeyecek kadar aldığı güne nasıl geldiğini öğrendik. Ve tabii bununla nasıl mücadele edeceğimizi.. Bir devrimcinin en belirgin özelliğinin sosyalizm için mücadele etmek ve örgütlenmek olduğunu öğrendik.

Kaan - Karaman

Sosyalizm Okulları'nın Karaman'daki ilk dersinde "insan bencil midir" konusunu tartıştık. İnsanın doğasının bencil olmadığını, insanların bencil olmaya zorlandığını tartıştık. İnsanların toplumsal ilişkileri zayıflatılarak tek yaşam gayesinin evine eklemek götürmek haline getirildiğini, bunu engelleyecek bütün dayanışma ve yardımlaşmayı arka plana atmak zorunda bırakıldığını öğrendik. Sosyalizmde ise insanların insanca yaşamaktan başka önceliği olmayacağını, bencilliğin sosyalizmde olmayacağını öğrendik.

Kerem - Mardin

Sosyalizm Okulları pek yararlı bir faaliyet. Seviyeli tartışmalar, görüş bildirmeler, farklı bakış açıları, samimi sohbetler ve daha sayamadığımız birçok güzel yanları var ama bizi etkileyen en önemli şey Sosyalizm Okulları'nın sadece siyasi ve ideolojik çizgide öğretilerinin olmaması, ek olarak hayatımızı temel alan yaklaşımlarla geniş bir öğretiyelpazesinin olması. Dersler çok hoş geçiyor, öğrendiğimiz yeni bilgileri dinlerken aslında sosyalizmin daha fazla güzellikler içerdiğini görüyor ve derslere daha bir sevgiyle sarılıyoruz. Bizleri bu denli güzel faaliyetlerle tanıştırdığı için Komünist Parti ailesine teşekkürlerimizi iletiyoruz.

Gürkan - Karaman

Eğitimin parayla satıldığı yerde, okulların sadece gericilik aşıladığı yerde sosyalizmi öğrenip gericilikle mücadele etmek için Sosyalizm Okulları'na katıldım.

Ahır mı yoksa mücadeleye alanı mı?

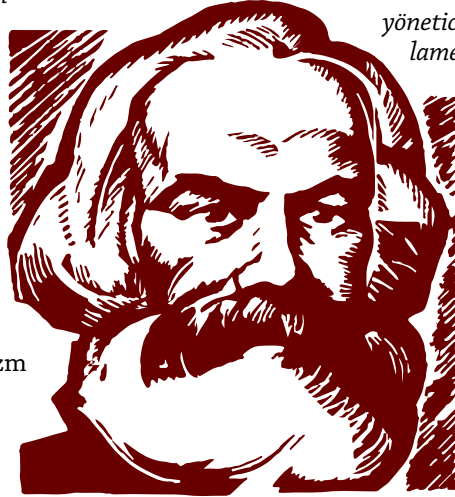
"PARLAMENTO BURJUVAZİNİN AHIRIDIR." LENİN'E ATFEDİLEN ALINTILARDAN BİRİDİR BU SÖZLER. BAĞLAMINDAN, NEDEN VE NASIL SÖYLENDİĞİNDEN SOYUTLANMIŞ SÖZLER HER NİYETİ DESTEKLEMELİK İÇİN KULLANILABİLİR. DOĞRU OLAN İŞE HANGİ KOŞULLARDA VE NEDEN SÖYLENMİŞ OLDUĞUNA BAKMAK.

Son dönemde özellikle, solun en temel kavramlarının "yakıcı güncel sorunlar" adına muğlaklaştırıldığını, komünistlerin en temel tezlerinin seçim dönemlerinde bizzat sol adına sorgulandığını gördük. Bu nedenle bazı temel kavramları ve tartışmaları yeniden hatırlamak, burjuva demokrasininin kurumları söz konusu olduğunda güncel pratik ile teori arasındaki bağı yeniden ve yeniden kurmak durumundayız.

Lenin, 1917'nin Ağustos ve Eylül aylarında yazdığı *Devlet ve Devrim* adlı broşürde tam olarak şöyle diyor:

"Ancak, Marx için devrimci diyalektik hiçbir zaman Plehanov, Kautsky ve diğerleri için olduğu gibi moda uygun devrimci laflar ya da onların gibi ağızda oyuncak olmamıştır. Marx, özel olarak açıkça bir devrimci durumun mevcut olmadığı koşullarda, bir 'ahır' olan burjuva parlamentosunu dahi kullanmaktan aciz anarşizmle kesin olarak yollarını ayırmıştır; bununla birlikte parlamentarizmin gerçekten proleter ve devrimci bir eleştirisini de yapmayı bilmiştir." (Devlet ve Devrim'den alıntılar için bkz. V.İ. Lenin, *Devlet ve İhtilal. Bilim ve Sosyalizm Yayınları*, 1978)¹

Dolayısıyla ilk olarak, burjuva parlamentosunun "ahır" olarak nitelendirilmesi Lenin'e değil Marx'a ait olan bir yakıştırma. Lenin, *Devlet ve Devrim*'de parlamentarizmi eleştirirken Marx'ın *Fransa'da İç Savaş* adlı eserini ve 1871 Paris Komünü'nün ortaya koyduğu yönetim modeline dair yaptığı değerlendirmelerini

temel alır ve buradan yola çıkarak komünistlerin burjuva parlamentolarını nasıl değerlendirmesi gerektiğine dair çıkarımlarda bulunur.

Lenin'in ilgili bölümün başında alıntıldığı pasajda Marx şunları söyler:

"Genel oy hakkı, her üç ya da altı yılda bir yönetici sınıfın hangi üyelerinin halkı parlamentoda 'temsil' edeceğine ve ayakları altına alacağına karar vermek yerine, komünler halinde örgütlenmiş halkın yararına işlemelidir, tıpkı işyeri için işçi, denetçi ve muhasebeci arayan bir işverenin kişisel seçim hakkından yararlanması gibi." (Bkz. Karl Marx, *Fransa'da İç Savaş*, Sol Yayınları, 2012)

Marx'ın komün çözümlerinde bahsettiği, eski burjuva devleti ve kurumlarının yerine yenilerini koymaktır. Burjuva parlamentosu kapitalizmin çıkarları için işlevlidir. Ancak işçiler, kendi iktidarlarında bunun yerine yepyeni bir yapı koyacaklardır. Tıpkı 1871 Paris Komünü'nde olduğu gibi.

Lenin de *Devlet ve Devrim*'de Marx'ın bu düşüncesinden yola çıkarak burjuvazinin

devlet aygıtlarının yerini proletaryanıninkilerin nasıl alacağını tartışır. Parlamentarizm 1917 Ağustos'unda esas olarak bu açıdan girmiştir Lenin'in gündemine. Lenin'in ufku Rusya'da 1917 Şubat Devrimi sonrası kurulan Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler gibi parlamentarizmle sınırlı değildir. İşçi sınıfının iktidarı, eski devlet aygıtını yıkarak yerine yenisini koyacaktır. Devletin ve devlet yönetimine katılımın kapitalizmdeki gibi işlemeye devam etmesi mümkün değildir. Kapitalizmde "gevezelik etmek"ten başka işe yaramayan parlamentolar da, proletaryanın iktidarında yeni işlevler kazanarak başka aygıtlara dönüşecektir:

"Temsili yapılar kalacaktır, ancak yasama ve yürütme aygıtları arasındaki işbölümü gibi, özel bir sistem olan parlamentarizm var olmayacaktır. Demokrasiyi, proleter demokrasiyi dahi, temsili yapılar olmadan düşünemeyiz; ancak, burjuva toplumunun eleştirisi bizim için boş sözlerden ibaret değilse, burjuvazinin egemenliğini yıkmaya arzumuzda ciddi ve samimiysek ve bu Menşevikler, Sosyalist Devrimciler, Scheidemannlar, Legienler, Sembatlar ve Vanderveldeler'in yaptığı gibi işçilerin oylarını elde etmeye yönelik bir 'seçim' vaadi değilse, demokrasiyi parlamentarizm olmaksızın düşünebiliriz ve düşünmeliyiz."

Lenin'den mektup...

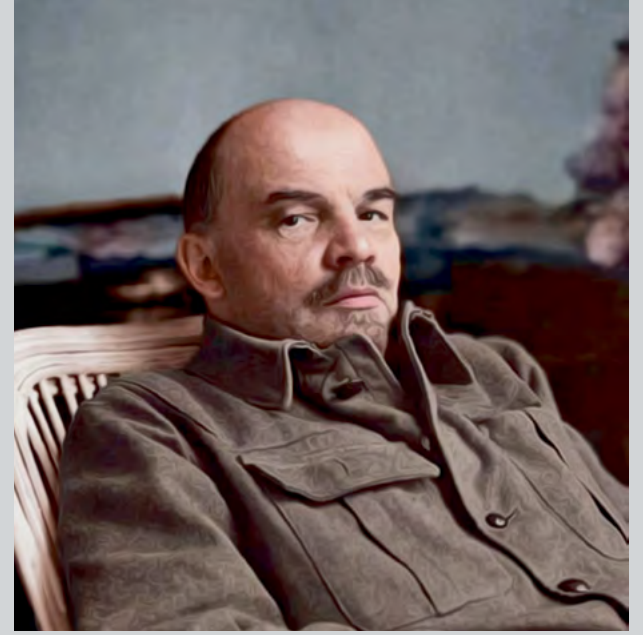
Lenin'in 16 Ekim 1919'da "İtalyan, Fransız ve Alman Komünistlerine Selam" başlıklı mektubundan:

Hem Marksist teori ve hem de üç devrimin (1905, Şubat 1917 ve Ekim 1917) deneyimlerinin ışığında, burjuva parlamento, gerici sendikalara (Legien, Gompers, vs.), Scheidemannların elini kolunu bağladığı aşırı gerici işçi konseyine katılmayı reddetmeyi kesinlikle bir hata olarak görüyorum.

Bazı zamanlarda, tekil durumlarda ve tekil ülkelerde, boykot kararı doğrudur, örneğin 1905'te Bolşeviklerin Çar'ın Duma'sını boykot etmesi gibi. Fakat aynı Bolşevikler, 1907'nin çok daha gerici Duma'sında yer almışlardır. Bolşevikler, 1917'de burjuva Kurucu Meclis'in seçimlerine katılmışlar ve 1918'de -darkafalı demokratları, Kautskycileri ve diğer dönekeleleri dehşete düşürerek- onu dağıtmışlardır. Biz aşırı gerici, tamamen Menşevik, (karşı-devrimci özellikleri açısından) Legien sendikalarına -Almanya'daki en kirlili ve en gerici sendikalar- hiç benzemeyen sendikalarda çalıştık. Şu anda, devlet iktidarı ele geçirdikten iki yıl sonra bile, Menşevik (örneğin, Scheidemann, Kautsky, Gompers, vs.) sendikaların kalıntıları ile mücadele etmeye devam ediyoruz. Bu süreç öyle uzun ki! Küçük burjuva fikirlerin bazı yerlerde ve bazı sendikalardaki etkisi öyle güçlü ki!

Bir dönem, Sovyetler'de, sendikalarda ve kooperatiflerde azınlıktaydık. İsrarla emek vererek ve uzun bir mücadele sonucunda -siyasi iktidarı almamızın hem öncesinde hem de sonrasında- çoğunluğu elde ettik, ilk olarak tüm işçi örgütlerinde, ardından işçi örgütü olmayan örgütlerde ve hatta en küçük köylü örgütlenmelerinde bile.

Proletaryanın önce burjuvazinin boyunduruğu altında, ücretli emeğin boyunduruğu altında yürütülen seçimlerde çoğunluğu elde etmesi ve ardından iktidarı kazanması gerektiğini düşünenler ancak aptallar ve

saflardır. Bu aptallığın ve ikilyüzlülüğün tepe noktasıdır; bu eski sistemde ve eski iktidar altında seçimleri, sınıf mücadelesi ve devrimin yerine koymaktır.

Proletarya sınıf savaşı verir ve her ne kadar bir grevin tam anlamıyla başarıya ulaşması için emekçilerin çoğunluğunun (ve dolayısıyla da toplumun çoğunluğunun) sempatisini kazanmak gerekse de, grev başlatmak için seçimleri beklemez; proletarya sınıf savaşı verir ve burjuvaziyi alaşağı etmek için seçimleri (burjuvazinin denetiminde ve boyunduruğu altında) beklemez; ve proletarya, devrimin başarıya ulaşması için, burjuvaziyi başarıyla iktidardan alaşağı edebilmek için kesinlikle emekçilerin çoğunluğunun (dolayısıyla da toplumun çoğunluğunun) sempatisini kazanması gerektiğinin farkındadır.

KOMÜNİSTLER PARLAMENTOYU NE YAPSINLAR?

Kıscacası, proleter demokraside parlamento burjuva demokrasiden bildiğimiz parlamento olmayacaktır. Peki komünistler burjuvazinin egemenliği devam ettiği süreçte parlamento ve parlamento seçimlerini ne yapmalıdır? Başka türlü ifade edersek, komünistler parlamento seçimlerine katılmalı mıdır? Ve de diyelim ki, komünistler ulusal parlamentoda temsil edilebilecek kadar oy aldılar, milletvekillerinin parlamentoda rolü ne olmalıdır?

Öncelikle şunu belirtmek gerekir, Lenin'e göre genel seçimlerle belirlenen temsil kurumları olarak burjuva parlamentolar ne kadar "demokratik" olurlarsa olsunlar, sonuçta asıl devlet kararlarının alındığı yerler değildir.

"Asıl 'Devlet' işleri kulislerde görülür; yönetim birimlerinde, bakanlıklarda, genelkurmay başkanlıklarında hayata geçirilir. Parlamentolarda yalnızca gevezelik edilir, tüm amaç halka 'kandırmaktır'."

Dolayısıyla komünistler kapitalist düzende parlamento katılmayı başardılarsa, bu organları yine mevcut devleti yıkıp yerine proletarya diktatörlüğüne dayalı bir

yenisini inşa edecekleri yeni bir sistem için devrimci mücadelede bir araç olarak kullanmaları gerekir. Yoksa, burjuva parlamentoları dolayısıyla sistemde değişiklikler yapabileceklerini, öyle ya da böyle işçiler için daha iyi bir yaşam ya da mücadele koşulları sağlayabileceklerini düşünmek bir hayalden ibarettir. Zira Lenin'in de işaret ettiği gibi, kapitalist devlette işlerin asıl karar verildiği ve yürütüldüğü yer parlamento değildir.

Lenin seçimleri boykot etmeyi ya da tamamen gereksiz ve önemsiz görmeyi -ülkedeki özel koşullar bunu gerektirmedikçe- anarşistlere özgü bir parlamento eleştirisi olarak görür. Ekim Devrimi'nden iki buçuk yıl sonra yazdığı *Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı* (Bkz. Sol Yayınları, 1999) adlı eserinde bu kez de burjuva parlamentoları "miadını doldurmuş" kurumlar olarak niteleyen ve seçimlere ve dolayısıyla parlamento katılmayı gereksiz hatta yanlış olarak değerlendiren Alman ve Hollandalı komünistleri eleştirir. Bu ülkelerde burjuva iktidarı yıkılıp proletarya diktatörlüğü kurulmadıkça parlamentolar miadını doldurmuş olamaz. Komünistler kolay olanı seçip seçimleri boykot etmek yerine burjuva parlamentolarına katılmaya çalışmalı ve gerekirse en gerici parlamentolarda bile yer

almalıdır.

Önemli bir nokta komünistlerin ne amaçla parlamento katıldığı ve parlamentoda nasıl bir mücadele verdikleridir. Lenin bu konuda Bolşeviklerin Ekim Devrimi günlerinde, Sovyetler mevcut parlamento karşı mücadele ederken dahi parlamento katılarak Sovyetler'in mücadelesini gerici parlamentonun içine taşımalarını, Sovyet iktidarının önünü açan bir mücadele olarak örnek verir. Öte yandan Bolşevikler, devrimci taktik bunu gerektirdiğinde (1905 Duma seçimlerinde olduğu gibi) seçimleri boykot da etmişlerdir.

Lenin'in "çocukluk" olarak nitelendirdiği, "sol" komünistlerin burjuva parlamentolarını devrimci amaçlar için kullanmak yerine radikalizm adına işçilerin, emekçilerin büyük çoğunluğunun hâlâ meşru iktidar olarak gördükleri seçimler ve parlamento sorununun üzerinden atlamalarıdır. Lenin sokak eylemleri ve grevlerle karşılaştırarak, birincisinin yükseldiği koşullarda parlamento önemsiz görenlere ise, grevlerin ve sokak eylemlerinin her zaman parlamentodan daha önemli olduğu vurgusuyla yanıt verir.

[i] Yazıdaki çeviriler için Lenin'in *Toplu Eserler*'inin 1979 Fransızca baskısı esas alınmıştır.

**BURJUVA
PARLAMENTOSU
KAPİTALİZMİN
ÇIKARLARI İÇİN
İŞLEVLİDİR. ANCAK
İŞÇİLER, KENDİ
İKTİDARLARINDA
BUNUN YERİNE
YEPYENİ BİR YAPI
KOYACAKLAR.
TIPKI 1871 PARİS
KOMÜNÜ'NDE
OLDUĞU GİBİ.**

Mücadele, bağımsızlık ve komünist sorumluluk

GEREK ÜLKE TARİHİ GEREKSE KOMÜNİST HAREKETİN TARİHİ AÇISINDAN CEZAYİR BİZE BİR HAYLİ BENZİYOR. BU BENZERLİĞİ YILLARDIR SÜREN SINIF MÜCADELELERİNİN BİR SONUCU OLARAK GÖRMEK, KOMÜNİST HAREKETİN TARİHİNİ ÜLKE TARİHİ İLE BİRLİKTE OKUMAK GEREKİYOR.

Demokrasi ve Sosyalizm için Cezayir Partisi, Fransızca kısaltması ile PADS'in kökeni 1920 yılında Fransız Komünist Partisi'nin (FKP) bir seksiyonu olarak kurulan ve 1936 yılındaki kuruluş kongresiyle FKP'den ayrılan Cezayir Komünist Partisi'ne kadar uzanıyor. Cezayir'de komünist hareketin ortaya çıkış yılı itibariyle okuyucularımızda oluşacak sempatiyi tahmin edebiliyoruz, ancak bu sempatiyi Cezayir komünistlerinin mücadele tarihine ve birikimine de duymak gerekiyor.

Cezayir Bağımsızlık Savaşı'nın bu ülke için bir dönüm noktası olduğunu söyleyerek başlayalım. 1830 yılında Fransa tarafından sömürgeleştirilen Cezayir toprakları, İkinci Dünya Savaşı sırasında faşizmin postalları altında ezilmiştir. Faşizme karşı müttefik kuvvetlerle birlikte verilen mücadele, Cezayir'in işçilerinin, köylülerinin, aydınlarının ve burjuva devrimcilerinin bağımsızlık eğilimini güçlendirmiştir. Fransa'nın savaşta müttefik bir ülke olarak artık Cezayir'i bağımsız bir ülke olarak tanıyacağı görüşü oldukça yaygınlaşmıştır. Savaştan hemen sonra ise Fransa kapitalizmi için bu kadar değerli bir sömürgeyi kaybetmek fikri bile Fransız burjuvazisi için tahammül edilemez olacaktır.

Fransız emperyalizmi, ülkede yeşeren bağımsızlıkçı fikirlere çok şiddetli bir saldırıyla yanıt vermiştir. Bir yandan Cezayir'in yurt çapında elektriğini ve suyunu keserek halkı cezalandırmaya çalışırken, bir yandan da ülkedeki bütün bağımsızlık hareketlerinin siyasi faaliyetlerini yasaklamıştır. Cezayir Komünist Partisi bu nedenle Fransız yetkili makamlarca yasadışı ilan edilmiş ve kapatılmıştır. Tüm bu saldırılara yanıt olarak Cezayir halkı ise bağımsızlık için Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLN) çatısı altında birleşmiştir.

Komünistler tereddüt etmeksizin bu mücadeleye dahil olmuşlardır. 1956 yılında yapılan görüşmeler sonrasında, FLN ve Cezayir Komünist Partisi bağımsızlık için birlikte mücadele etme kararı alırlar.

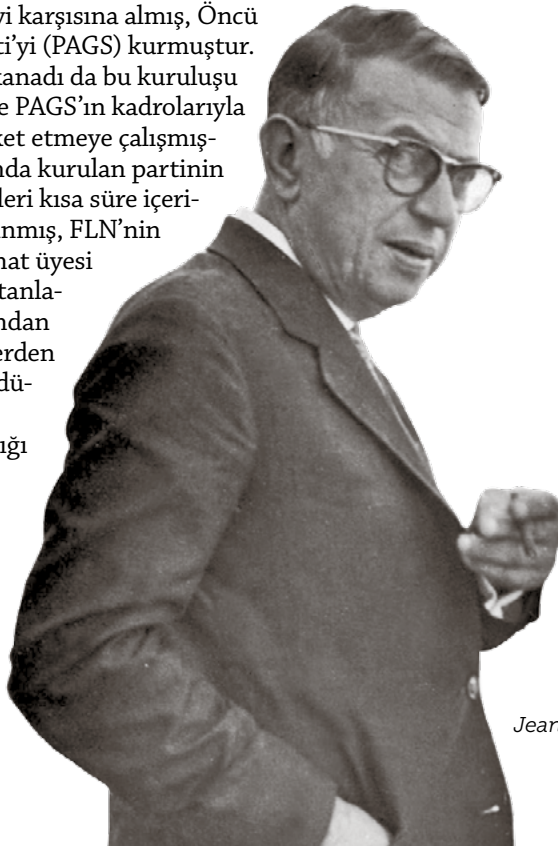
Bu noktada Fransız Komünist Partisi'nin tutumuna değinmek gerekiyor. Fransa devleti gerek Fransa'da gerekse Cezayir'de Cezayir'in bağımsızlığını is-

teyenlere karşı ciddi bir terör estirenken, FKP Cezayir'in bir sömürge ülkesi olarak kalması gerektiğini söylüyordu. Buna karşılık Fransa'da yaşayan Cezayirli devrimcilerin yanı sıra ve içlerinde Jean Paul Sartre, Simon de Beauvoir gibi önemli isimlerin olduğu 121 aydın tarafından kaleme alınan 121'ler manifestosunun, Fransız kamuoyunun belirlenmesinde çok önemli bir rolü olmuştur.

BURJUVAZİNİN KORKU VE İHANETİ

Cezayir'in bağımsızlığını kazanmasından sonra, Cezayir komünistleri ülkede sömürgecilğe karşı elde edilen bu başarının ancak sosyalist devrimci bir kuruluşla hayatta kalabileceği ve ilerleyebileceği fikrini savunmuştur. FLN ise kendisine rakip olabilecek, Cezayir'in zenginlerine zarar verebilecek tüm siyasi hareketleri onları tasfiye etmek için kendi bünyesinde birleşmeye davet etmiştir. Bu birlik sürecine karşı çıkan sadece Cezayir Komünist Partisi'nden gelen kadrolar olmuştur. Komünistler, Cezayir burjuvazisinin örgütü olan FLN'nin verilen bağımsızlık mücadelesine ihanet içinde olduğunu, kısa sürede ülkeyi emperyalizme yeniden teslim edeceğini söyleyerek FLN'yi karşısına almış, Öncü Sosyalist Parti'yi (PAGS) kurmuştur. FLN'nin sol kanadı da bu kuruluşu selamlamış ve PAGS'in kadrolarıyla birlikte hareket etmeye çalışmıştır. 1966 yılında kurulan partinin yasal faaliyetleri kısa süre içerisinde yasaklanmış, FLN'nin birçok sol kanat üyesi ile PAGS militanları FLN tarafından ağır işkencelerden geçirilerek öldürülmüştür.

Bağımsızlığı izleyen yıllar burjuvazinin komünist harekete yönelik saldırılarını yoğunlaştırdığı, bununla

Jean-Paul Sartre

birlikte görece burjuva ilerlemeciliğinin ülke siyasetinde oldukça etkin olduğu yıllar olarak tarif edilebilir. Örneğin Cezayir savunma bakanı olan ve 1963 yılında askeri darbeye iktidara gelen Boumediene toprak reformu, fabrikaların millileştirilmesi gibi uygulamalarla zengin burjuvaları karşısına almıştır. PAGS ise yasal dernekleriyle, sendika örgütlenmeleriyle 70'li yıllarda güçlenerek ülkede önemli siyasi aktörlerden biri haline gelmiştir. Sonrası ise çok tanıdık...

Sonrasına dair bir değerlendirme yapmak için Cezayir'deki İslamcı hareketin gelişimine kısaca değinmek gerekiyor. Bağımsızlık Savaşı mücadelesinde FLN'nin bir diğer güçlü bileşeni İslamcılar olmuştur. İslamcı hareket bağımsızlık mücadelesi yıllarından beri Cezayir burjuvazisi tarafından desteklenmiştir. Bağımsızlık mücadelesine şeriat hukukuyla yönetilen bağımsız bir Cezayir talebiyle giren İslami Selamet Cephesi (FIS), bağımsızlıktan sonra, Cezayir hükümetlerinin özellikle kamulaştırma uygulamalarına ve ülkede laikliği güvence altına almaya çalışan politikalarına karşı bir muhalefeti örgütlemeye çalışmıştır. 1970'lerin ikinci yarısında İslamcılar, özellikle petrol fiyatlarının düşmesi nedeniyle ortaya çıkan derin ekonomik krizin uygulanan 'sosyalist' politikalarından kaynaklandığını öne sürerek Cezayir'in çağa uygun bir ekonomik modele geçmesi gerektiğini savunur. Buna aynı zamanda İslamcılarının elinde bayrak haline gelen demokratikleşme

Düşürülen uçak bile CHP'yi uyandıramadı

Özgür Şen

Türkiye-Suriye sınırında Türk jetleri tarafından Rus bombardıman uçağının düşürülmesinin çok ciddi sonuçları olacak. Türkiye'deki muhalefet hariç herkes bunun farkında.

Tüm dünyanın hakkında konuştuğu bir konu üzerine, ilk gün CHP tarafından yapılan tek resmi açıklama için Kemal Kılıçdaroğlu'nun sosyal medya hesabının kullanılması ilginç değil mi? Açıklamada, Kemal Bey Suriye sınırındaki endişe verici olayları ülkemiz adına büyük bir dikkat ve kaygıyla izlediğini belirtiyor ve burada bitiriyor. Bu cümle zaman kazanmak için sarf edilmiş olabilir elbette. Bir siyasetçi, partisinin yetkili kurullarına danışmak ve sonrasında bir tavır geliştirmek isteyebilir. Ama Türkiye'deki ana muhalefet partisinin, AKP karşısındaki en büyük siyasi güç olduğu iddia edilen partinin lideri, AKP'nin tüm dünya tarafından takip edilen bir eylemi hakkında görüş bildirmek için ertesi gün yapılacak parti toplantısını bekleyemez. CHP'nin yetkili kurullarını olağanüstü toplantıya çağırması için Türkiye'de daha ne olabilir ki... Sorun zaten bu değil. Kemal Bey'in liderliğindeki CHP'nin AKP'ye muhalefet etmeye niyeti yok; AKP adındaki çete memleketi sonu bilinmez bir maceraya sürükleyecek, hepimizi büyük bir tehlikeye atacak ve Türkiye'nin en büyük muhalefet odağı olduğu söylenen parti buna ilk gün tepki vermeyecek, ortalığı ayağa kaldırmayacak, teşkilatını harekete geçirmeyecek. Onun yerine kaygı ve dikkatle izleyecek. Esas sorun bu.

CHP'nin hepsi o gün izlemedi elbette. Ama izlemeyenler de keşke izleseydi dedirtti. CHP İstanbul Milletvekili Eren Erdem, Rus uçağının düşürülmesini haklı bulan mesajlarıyla, HDP eski Milletvekili Ufuk Uras'la aynı tepkiyi vermeyi başardı. Partide "solcu" olarak bilinen Erdem'in kulaktan dolma bilgilerle yaptığı açıklama, CHP'nin "solculuğu" hakkında bir kez daha herkese fikir verdi. CHP'nin AKP'yi niye deviremediği ve niye deviremeyeceğinin, bu yaşananlardan âlâ göstergesi olur mu?

CHP, korkuyor. CHP, yalnızca AKP'den değil, daha kötüsü siyaset yapmaktan korkuyor. Çünkü AKP'ye karşı olması gerektiği gibi yapılacak muhalefetin doğal olarak düzen dışı mesajlar da içereceğini bildiği için tedirginlik duyuyor. CHP, aldığı oylar nedeniyle değil, bu tavır ve tutumu nedeniyle ilerleme kaydedemiyor ve AKP karşısında sürekli yeniliyor.

Bütün dünya Erdoğan ve ailesinin cihatçı çetelerle ortaklığını, bu katillerle Erdoğan ailesinin girdiği ekonomik ilişkileri ve silah ve petrol ticaretini konuşurken, susan bir parti kazanamaz. Suriye'deki iç savaşta sürekli suç işleyen iktidarın bu sicili ortadayken konuyu hâlâ sınır ihlali ekseninde tartışan, bu meselede dahi AKP'nin belirlediği siyasi çerçevenin dışına çıkamayan, dolayısıyla aslında hep AKP'nin peşinde giden bir parti Türkiye'de muhalefet sorumluluğunu yerine getiremez.

Yalnızca seçimlerde değil, her gündemde şimdilik kaydıyla da olsa büyük düşman AKP'ye karşı desteklememiz istenen parti bu işte. Her şeyi geçtik, bunu bile tartışabilmek için önce bu partinin AKP'ye karşı harekete geçmesi gerekiyor mu?

Belli ki bu tartışma bitmiştir artık. Düzenin içinde AKP'ye karşı etkili bir muhalefet çıkmayacak.

Türkiye'de muhalefet düzen dışına kaymak zorundadır. Bu gerçekleşmez, muhalefet düzen içine sıkışır ve bundan ibaret kalırsa, bizi ne mi bekliyor?

Düzen içi muhalefet boşluğunu doldurmak için uğraşan ve başına ne geliyorsa bundan gelen HDP'nin Eş Genel Başkanı Figen Hanım'ın uçağın düşürülmesinin ardından yaptığı yorumda söylediği gibi: "Allah korusun..."

“Belli ki bu tartışma bitmiştir artık. Düzenin içinde AKP'ye karşı etkili bir muhalefet çıkmayacak. Türkiye'de muhalefet düzen dışına kaymak zorundadır.”

ve çok partili rejim isteği eşlik eder. İslamcı hareketlerin bu ekonomik kriz ve ardından gelen işsizlikle birlikte hızla güçlendiğini söyleyebiliriz. PAGES ise bu krizin faturasını sermaye sınıfına kesmeye çalışırken, İslamcı örgütlerin silahlı saldırılarıyla karşı karşıya kalmıştır. Birçok üniversite ve PAGES'in örgütlü olduğu birçok alan, silahlı dinci çeteler tarafından basılmış, onlarca komünist bu saldırılarda hayatını kaybetmiştir. Bu saldırılara iktidarın sağ kanadının emrinde olan polis teşkilatı da eşlik etmiştir.

80'Lİ YILLAR VE NEOLİBERALİZM

1980'li yılların sonunda karşı devrimci yükselişle birlikte Cezayir büyük bir dönüşüm geçirmiştir. Çok partili sisteme geçiş beraberinde özelleştirmeleri, kamusal üretim alanlarının tasfiyesini, laik eğitim uygulamalarını ortadan kaldıran yasaları getirmiştir. 1990 yılında yapılan genel seçimlerde ise FIS oyların yüzde 56'sını alarak tek başına iktidar olmuştur. Ancak bu iktidar çok kısa sürmüştü, ordunun yönetime el koymasıyla birlikte 1992 yılında FIS kapatılmıştır. Kurulu rejim ve İslamcılar arasında yürüyen bu kavga 2002 yılına kadar sürmüştü ve İslamcı hareketin ehlileşmesini sağlamıştır.

Bu yıllarda PAGES ise bir taraftan İslamcı çetelere karşı mücadele verirken diğer yandan da parti içinde ortaya çıkan krizle boğuşmaktadır. Parti içinde "yönetimin

otoriter karakterini eleştiren ve Gorbaçov'un SSCB'de yeni türde bir sosyalizmi inşa ettiğini savunan" bir hizip oluşur. Bu kriz partinin likidasyonu ve tasfiyesiyle sonuçlanmıştır. Partinin geleneksel mirasına sahip çıkan komünistler mücadelelerine 1993 yılında kurdukları PADS ile devam ederler.

Bugün ise ülke sermaye diktatörlüğü ile İslamcı çetelerin saldırıları altındadır. Arap Baharı, özellikle Fransa'nın Libya'daki etkin rolü nedeniyle, yıllar içerisinde oldukça birikim kazanan burjuvazisi tarafından püskürtülebilmeyi. Zaten rejimin kendisini koruyabilmesi adına Cezayir ekonomisinin uluslararası pazara entegrasyonu için emperyalizme verdiği taahhütler ülkenin en önemli gelir kaynağı olan petrol şirketlerinin ve tekstil sektörünün peşkeş çekilecek olması, rejimin bağışlanması için en önemli etkenler olmuştur.

PADS ise yaşadığı derin krizden sonra ülkenin komünist partisi olarak oldukça küçülmesine rağmen devrimci iddialarını önemli ölçüde koruyan Cezayir'in tek kurtuluşunun sosyalizmden geçtiğine inanan ve bunun için mücadele eden bir parti. Bölgede yaşanan gelişmeler ise bu kardeş partiye daha büyük sorumluluklar yüklüyor.

Neyse ki, Cezayirli yoldaşlarımız da bu sorumluluğun yeterince farkında görünüyor.

■ Uğur Kayrak

“

“Biz hiçbir şekilde herhangi bir ülkenin toprağında gözü olan bir yaklaşımı benimsemiyoruz. Defaatle uyarılara rağmen, angajman kurallarıyla, bir kez daha teyit etmemize rağmen, hava ve kara sınırlarımızı kim ihlal ederse, ona karşı tedbir almak hem uluslararası hakkımızdır hem de görevimizdir.”

Ahmet Davutoğlu

24 KASIM 2015

KOMÜNİSTLERİN YANITIDIR:

EN BÜYÜK TEHDİT SİZSİNİZ

Bu ülkeyi hesapsız, akılsız ve ahlaksız bir çete yönetiyor. Bugün bir kez daha ortaya çıkan budur.

Türkiye'nin güney sınırları, delik deşik durumdadır. Buradan IŞİD çeteleri geçer, karanlık islamcı vahşeti ve Erdoğan ailesini finanse eden petrol konvoyları geçer, kentlerimizde devşirilmiş cihat mangaları geçer, kent meydanlarımızda patlatılacak TNT kalıpları geçer, hastanelerimizde tedavi edilsinler diye cihatta yaralanmış manyaklar geçer... Ve Başbakan "hava ve kara sınırlarımızı kim ihlal ederse" diye konuşur durur.

Komşu ülke Suriye'de süren savaşı ve katliamları büyütme için kaymakamlıklara kadar tüm devlet organları seferber edilmiştir. Ve Başbakan hiç utanmadan "herhangi bir ülkenin toprağında gözümüz yok" buyurur.

Ülkemiz gerçekten büyük bir tehdit altındadır.

Bu tehdit, koca Türkiye'yi islamcı çetelerin velisi haline getirmeyi dış politika sanan, ülkeyi maceradan maceraya sürüklemeyi büyüklük olarak gören gerici koalisyonudur. **IŞİD'in, Arap Şeyhlerinin, El Kaide'nin, bin türlü istihbarat**

örgütünün AKP'ye ortaklık ettiği bu koalisyon karşımızdaki en büyük tehdittir.

Rus uçağının sınırı ihlal edip etmediğinin bu nedenle hiçbir önemi yoktur.

Ülkemize hükmeden gerici çeteyi parmağında oynatan NATO'nun bu saldırıdaki rolünün, onay verip vermediğinin ya da Erdoğan'ı yalnız bırakıp bırakmayacağına bir yerden sonra önemi yoktur.

Kendi hesap ve çıkarları doğrultusunda hareket eden Putin'in, gerçekten bölge halklarının kurtarıcısı olup olmadığının hiçbir önemi yoktur.

Önemli olan, Suriye halkının ve onun meşru siyasi yapılanmasının kendini İslamcı terörden koruma hakkıdır.

Önemli olan, halkımızın savaş çığırtkanlarından, kendini bilmez çetecilerden kurtulma hakkıdır.

Önemli olan, emperyalizme ve gericiliğe karşı verilen mücadeledir. Düzenin değişmesidir.

Tehdit bellidir. Nasıl savuşturulacağı açıktır.